Nimic sacru

COLECȚIE

ADRIAN ȚIGLEA

Născut la Roman în anul 1978.
Absolvent al Universității „Al.I.Cuza”- Iaşi.
Profesor la Colegiul Național „Al.I.Cuza”- Focşani.
Colaborări : „Cronica”- Iaşi.”Oglinda Literară” şi
„Salonul Literar”-Focşani.
Editat în volumul colectiv „Al Evei trup de fum”-
Editura Zedax,Focşani,2003.

Coperta: Alexandru Dan Taban

Descrierea CIP a Băncii Naționale

ȚIGLEA,ADRIAN
Nimic sacru / Adrian Țiglea. – Iaşi : Editura T,2005
ISBN 973-7632-08-7

821.135.1-32

Editura T – 2005
Bd. Carol I, nr. 3 – 5
Fundaţia Culturală „Timpul“
Iaşi, 700506
edituraT@timpul.ro
www.tim

ADRIAN ȚIGLEA

NIMIC SACRU

Editura T
2005

Felia mea de cer

Nu am plănuit nimic pentru viaţa care mi s-a oferit, care se încăpăţînează să mi se dăruiască în întregime ca o mireasă sedusă de sceptrul protectiv al căminului. După atît amar de vreme de fluidizat timpul cu nisiparniţa, nu obosesc a mă uimi de propriul sine. Sînt puţine lucrurile pe care nu le-aş mai face, puţine cuvinte pe care nu le-aş mai mărturisi şi mult mai puţine doruri pe care nu le-aş mai finanţa. Sper ca într-o bunăvestire să reîntîlnesc oamenii pe care i-am admirat în tăcere, pe care i-am iubit cu nebăgare de seamă, pe care i-am adorat în secret.
Într-o seară mi s-a întîmplat o adiere care m-a îngîndurat: mă purtam prin anticamera urbei şi mi-am rătăcit graiul. La început am crezut că e o glumă, că laringele îmi joacă o festă caraghioasă, însă după două zile de tăcere am panicat – dacă nu voi mai vorbi niciodată? Cum să sărut fără vorbe („sărut mîna, tanti")?

Cum să mîngîi fără glas? Doctorii de clanuri de familie m-au asigurat că neglăsuirea se va cenuşa, iar graiul se va revitaliza. După trei zile – minune: tăcerea vocii mele a început să mă cucerească, să mă măgulească, să mă emoţioneze. Am învăţat să ador acest rămăşag al nerostirii. Apoi l-am descoperit pe „întru", mi-am aflat sufletul. Fusesem aşa de ocupat să vorbesc – să explic, să mă explic, să-mi justific melancoliile, tristeţea, teama sau fericirea, încît nu băgasem de seamă Omul din mine, nu mai fusesem atent la dorurile lui nevindecate, la speranţele lui *nevest(e)ite*. Toţi acei ani în care biciuisem marea vieţii cu vorbe, cu palavre. Şi iată că în adormirea glasului meu mi-am întîlnit Predestinata, care mi-a vestit despre „rezerva de cuvinte" destinată fiecărei zile:să porţi în tine, cu tine, un ghemotoc de cuvinte al cărui fir ţesut să te lege cu legămînt tovărăşesc, dar nepionieresc, de ceilalţi. Firul Predestinatei m-a condus din orbirea glasului, prin labirintul gîndurilor, spre cumpăna conştiinţei mele. Şi m-am surprins: cîte cuvinte nepotrivite mi le smulg sufletului pentru oameni! Cît de mult mă asemăn lor încercînd să demonstrez că îmi merit felia mea de cer! Cînd, de fapt, eu sînt cel pe care trebuie să-l iau de mînă şi să-l port prin nemurirea norilor! Am învăţat, adolescentînd printre bătrîni şi înţelepţi colaterali, cum să mă jertfesc mie însumi. Am memorat mersul pe jos, cîntecul de lebădă al

prejudecăților celorlalți despre sutienul vieții mele, despre cum ar trebui să-mi încalț piciorul pentru viață. Am renunțat la buzele de nepătruns ale Celeilalte, la iubirea mareșală și la idealul feminin, și am pornit în sălbăticia omenescului, profanului. M-am descoperit liber iertînd greșiților mei, ducîndu-mi visele în ispită. Am avut curajul navetei între sentiment, patriotism, ecologie și realitate. Am simțit dorul de înălțimi și m-am cățărat pe pantele trupului meu. Am învățat să-l purific cu zăpada mieilor, relaxarea zorilor și muzica sferelor. M-am hrănit cu laptele vîntului, am sălășluit printre seri gravide de tăcere alături de pruncii nenăscuți ai înnoptării, stele senine amintindu-mi de ochii neamului meu care privesc drept în inimă ori de cîte ori cad în ispita trupurilor, așteptînd să le împlinesc descălecarea, să-i nepoțesc. Mi-e teamă să mă opresc la un singur trup, să mă dedic lui și să mi-l însușesc. Cred în libertatea trupului la fel de mult cum cred în neliniștea cugetului; mă încăpățînez să iubesc simultan și constant fiecare trup pe care întîmplarea mi-l scoate în cale și apoi să-i fac vînt în lume(„piei, drace, din ochii și mîinile mele“) să scormonească după alte aripi protectoare. Cu ce sînt eu de vină că nu mă mulțumesc să mă adap de la o singură fîntînă? Cum voi ști să-mi purific propriul izvor dacă nu cunosc perechi repetate de peșteri și stînci? Sînt oare eu responsabil că viața mă obligă să caut în mod repetat jumătatea de care să-mi reazem trupul? Dacă femeia își așteaptă bărbatul ca pe un toiag existențial care să despartă apele tulburi ale incertitudinii de adevărul senin al destinului – căsătorie, copii, concediu la Tilișca, pensionări la malul vieții – de ce nu aș avea și eu curajul unei femei neîncepute, a unei limpezimi netulburate? Cum să șoptesc eu cuvinte de dăruire unei prihănite, unei ibovnice care a cunoscut destrăjuirea trupului, amurgul enigmei fizice? „Poftiți și vi se vor deschide coapsele!“ – ne strigă șarpele contemporan.

Nu am ales eu dragostele și neizbăvirea trupului – m-au aflat dumnealor pe mine. M-am lăsat pradă vieții, i-am cadorisit sufletul meu. Căci între mîntuirea trupului și cea a sufletului nu e decît un pas de murire…

Nu am ales eu nașterea, nu-mi este îngăduit să aleg nemurirea. Tot ce pot spera este să aflu înțelepciunea de a-mi purta chipul printre amprentele semenilor mei, să nu mă las cotropit de nepăsarea lor, de respirația grea a încrederii exclusive în imediat, în carne, în lut.

Ştiu că gîndurile mele nu rivalizează erupţiei pruncilor în maternităţi, se pare că fericirea şi plînsul meu, alese cu băgare de seamă, nu sînt demne în faţa durerii mamelor *Kos-ovare* care îşi jeluiesc bărbaţii (fii, soţi şi amanţi!) carbonizaţi în numele drepturilor omului şi a dreptului la comemorări planetare, ce bine că ne-am exhibiţionat umanitatea din noi (*Twins – mourning*), acum e timpul să mai halim o felie de cozonac şi un strop din sîngele Domnului, cu ce sîntem noi de vină că în timp ce ne burdujim cu fasole (Ritualul e mai presus decît metafizicul), în jurul nostru se moare, se violează, se procreează, se dezumanizează… se poate prin urmare ca gîndurile mele să nu rivalizeze cu fidelitatea hi-tec a noilor rate de libertate, dar sper să deschid ochii umanităţii din trupul meu zoologic şi să servim împreună, Predestinata mea, o raţie din felia mea de cer.

Nu am plănuit să scriu toate astea tocmai ţie, Vertebrata mea. Cuvintele mi-au sosit pe adresa golăniei intelectuale, ca o felicitare prescrisă. Spre deosebire de cei care se plîng că talpa singurătăţii le apasă grumazul existenţial, eu mă vait că nu mai pot trăi fără ea, că nu-mi permit să o înşel nici cu compania ta selectă, draga mea torpilă, *pre-so(a)rtată* care m-aştepţi cu inelarul gol şi neatins.

Sînt blagoslovit cu talentul solitudinii, îmi place să vorbesc singur – dar nu de unul singur! – cu păşunile şi spicele de grîu care-mi asigură recolta de ruralitate, îmi reînvie în buze gustul copilăriei veşnice, semănate la ţară. Sînt pătruns pînă în uterul sufletului de buciumul satului, îl port ca pe o mîntuire pe calea păcatelor vieţii mele sociofile în care mă văd nevoit să donez din recolta bunului meu simţ şi a bunului meu suflet unor oameni irelevanţi pentru pîrguirea destinului meu. Mă simt totuşi protejat ducînd de lanţ/ botniţă satul meu ca pe un ciobănesc german latrant de la Munchen, în difuzoare cenzurate cu grijă părintească, iar dacă se repede asupra mea vreo ostilitate sau vreo indiferenţă citadină, îmi asmut fiara strămoşilor mei îngropaţi în ţintirimul tăcerii şi al memoriei mele, la oraş chiar şi cimitirele vociferează, ţevi de eşapament, celulare şi faruri scumpe intră/ ies pe porţile lor; oamenii au uitat că nu duc cu ei nimic Dincolo, şi îşi vînd odihna sufletului pîndind vecinii şi turnîndu-le oficialităţilor că nu s-au înscris toţi la plata întreţinerii. Cînd eram student şi stăteam ca un burghez împuţit în gazdă, în timp ce colegii mei stăteau în cămine postbelice, insalubre, trebuia să mă strecor în apartament pe furiş ca să nu mă fileze vecinii şi să mă ciuruiască la plata întreţinerii, deşi toţi aveau

apometre, iar eu nu furam de la subsoara lor sau a putorilor lor de neveste, ci de la puturoiul de stat, care îmi percepea taxă de studii, deşi legea spunea că intelectul e gratuit. Mă cuibăream în întunericul casei scărilor, pînă se refugiau toţi *băş(t)inoşii* în apartamentele proprietate personală şi apoi mă tîram pe burta liniştii pînă la uşă, spionam vizorul vecinilor şi mă strecuram leoarcă de emoţie în casă, încrucişîndu-mi ochii că nu am fost depistat. Un singur vecin ştia de existenţa mea.

Într-o dimineaţă am dat drumul apei calde şi am început să moţăi – eram rupt de oboseală, învăţasem toată noaptea pentru o bursă porcoasă, ca un prostituat intelectual care cată să-şi plătească studiile. Şi deodată am văzut uşa de la baie crăcănîndu-se şi buba fizionomică a vecinului căcăcios vîrîndu-se spre trupul meu sfînt. După ce m-a înştiinţat de seceta post-război rece, sugerîndu-mi factic să închid apa caldă, vîrîndu-şi cu avînt laba de şef de bloc în robinet („boule, acela e de apă rece!“) s-a uitat la trupul meu suprahidratat şi i-am văzut în ochi fericirea nepoţeilor bălăcindu-şi puţulica în nisipul patriotic preeuroatlantic.

Seara mi-a vîrît sub mustaţă, în semn de împăciuire, o brînzoaică preparată (după reţeta din cunoscuta poveste slavo-rusă „Turtiţa“) de gogoşica de *vaşa nevsti*. De atunci nu mai am încredere în bătrîni şi urăsc statul asistenţial care le umflă pensiile cu gogoşi de rahat în perioada alegerilor sovromale, şi ei pun botul la trei lumînări şi juma' de kil de făină pentru cozonacul vieţii de apoi, 'tu-vă muma-n beep, de nostalgioşi ce sunteţi!

Dar eu, eu cu ce sînt mai presus, eu care casc gura oridecîteori se cacă o mărire de salariu, eu care mulţumesc serviciului de impozitare că nu montează aparate video în apartamentele închiriate ale profilor ca să vadă cu cîte eleve fac ei meditaţie fizică, intelectuală şi transcendentală? Garda Financiară şi domtovărăşeii (să trăiţi!) de la Morave ar avea de cîştigat, başca şi elevele pe care le-am sedus intelectual şi care mă plătesc ca pe un Frate cultural care prestează servicii pe trotuarul multi-tolerant-enciclopedic, în livingul părinţilor sau la bunica, „hai, bă, eşti dîrlău mare, degajă terenul“, unde să mă duc dacă în lipsa productivităţii de moştenitori statul nu-mi dă locuinţă – „stat, hai, vezi dacă te-am conceput în comunism, ai moştenit hangaralele moravurilor de-atunci, vrei cumva ca statul să-ţi conceapă şi odraslele ?“

Şi iată cum, economia capitalismului sălbatic, despre care am învăţat în facultate şi pe care am adoptat-o (respectînd euronormele) ca pe singura formulă economică viabilă, îmi trage în ţeapă speranţele copilăriei şi mîndria (provizorie) a părinţilor, rezerva lor strategică de fericire, pentru că unicul lor copil preferat a umflat boaşele vieţii, cucerind lumea şi purtîndule numele şi renumele în cosmosul veşnic extensibil/gonflabil, înşelănd dorinţa lor aprigă de-a mă vedea un pater familias aşezat la groapa, pardon, la casa lui, respectat şi apreciat, nu aşa cum, dincolo de aceste gînduri pe care le cred geniale, ich bin o golăneală filosofică, liberă şi fără motive grozave de stres, aparţinînd tagmei hedoniste (generaţia post…negru), într-un cuvînt *căcă* – în viziunea bătrînilor noştri care au clădit, măi tovarăşi, socialismul biruitor de la Nistra pîn' la Trista (lista continuă: viaţa bate filmul de trei ori, Femeie! Şăzi ghinişor să-ţi fuck o surpriză-surpriză), acum invidioşi pe tinereţea şi potenţa noastră, a cavalerilor care muşcă cu toată figura din *tor-turta* libertăţii şi a alternativei existenţiale „emigrez/imigrez" pe care dînşii-dumnealor, curve vechi, nu au avut-o (precum oligermanul n-a avut-o pe Regina Ana!), ei beneficiind din plin de ruralizări sau urbanizări – şi-mi pare rău şi-i compătimesc pentru tinereţile încarcerate în Lagărul (Gulagul) Socialismului Biruitor/РАВЕДНИК-ПАБЕДНИК – dar lăsaţi-ne, vă rugăm, să ne tihnească rugăciunea propriilor noastre eşecuri, analgezice, victorii şi neisprăviri.

Şi iată că îmi apare un volum de gînduri şi ţin să-mi mulţumesc mie însumi pentru asta, bravo, bătrîne, meriţi, eşti un suflet reuşit, cu trupul… La atletism, burdihane! Că-Minele şi Şantierili Ştudenţăşti de la *noica* şi de la ei s-au pus în conservare, pentru timpuri mai bune, Naţiune!

Recunoştinţă pentru sprijinul Comunităţii de Prieteni şi Neamuri şi CK (camarazi de Kafkanea), chiar dacă mi s-a urcat individualismul new-bourgesc la tîmple! Da, dar ştiu că sînt propriul meu stăpîn şi sclav, eu însumi ţin în mînă cravaşa destinului cu care mă pleznesc oridecîteori cerşesc mai mult decît am dreptul de la viaţă, chiar dacă eu mă încăpăţînez să cred că fac parte din sîngele albastru al Cosmosului, deşi n-am fost gîdilat cu ghilotina, nici nu mi-a fost încă tăiat nasul ca lui Neculai Milescu Spătariu. Aista-i unul dintre motivele pentru care îmi vîr aceste gînduri/gîndurici sub piept pentru ca, ţinînd sufletul încrucişat pe ele, să mă iluzionez că nu am ars fitilul în zadar toţi anii ăştia în care prietenii mei au construit fabrici şi uzine pentru uz intern, pentru orgasmul lor patriotic

propriu, dar şi pentru uz komintern, pentru binele muncitorilor, muncitorilor şi muncitorilor acestora, precum testamentul bacibaronului Ştefan (Istvan, pentru reconciliere naţională). Nu pentru că nu i-aş iubi pe muncitori, eu însumi sînt un proletar secret-*at* (*la*, în engleză!), îmi vînd de dimineaţă pîna seara forţa manuală de muncă, mînuind pensula ficţiunii pe gravura identităţii naţionale, încercînd să-mi colorez viaţa, să o fac mai veselă, căci oamenii din jurul meu mă întristează cu chiriile bunului simţ neplătite, cu penuria civilităţii, cu îngheţul reciproc (deşi ole-ole, Războiul Rece nu mai e !). Mă curăţă indiferenţa oamenilor, chipurile lor pămîntii de la şase dimineaţa cînd mă car spre slujbă (măcar de-aş păstra-o!), tăcerile lor suspecte cînd e vorba să nu se plîngă de lipsa banilor, deşi îi auzi calculînd cursul valutar şi întrebîndu-te, aşa de-o frunză, ce părere ai despre cutare bancă. Sîntem nişte masochişti sociali, ne e tîrşă să recunoaştem faţă de noi înşine că o ducem totuşi bine, că avem apendicele nostru de fericire şi de erecţie, că ne place ţîţa muierii sub plama noastră procreativ-productivă.

Îi mulţumesc bătrînului meu că nu se plînge de banii care nu-i ajung, de şomajul pe care întreprinderea de electricitate i l-a făcut cadou înainte de pensionare, după ce ani de zile l-a premiat pentru rezultate glorioase în producţia de lumină pe retină de locuitor. Sînt mîndru de el că nu-l fute grija de soarta tristă a Diktatorului, că nu-l orgasmizează lacrimile după regimul comunist luminos. Eu mi-am dorit întotdeauna să fiu cocoloşit şi ţinut în puf, dar nu de către partidul şi conducătorul său, unici şi ucigători în felul lor! Între circ şi pîine mă mulţumesc cu egalitatea şanselor, egalitate în nuditate şi în moarte – ştiau ei renascentiştii că e indecent să te expui. Nu-mi place amorul liber, public, defrişat de privirile consumatorilor de pornostroika, bigbroderieni, şi nici execuţia publică, tînguindu-te omenirii de mizeria în care te şampuţeşti. Vrei să mîngîi un trup – trage cortina, vrei să te oferi mizeriei şi morţii – fă-o departe de ochii lumii. „Sînt milog, ia-mă de mînă şi hrăneşte-mă!“ – nu asta-i reţeta fericirii.

Pe vremea cînd muream sub stele, cînd nu mai vedeam, cu ochii împăienjeniţi de foame, ziua de mîine, am încercat să mă închipui cerşetor. Şi pentru că imaginea m-a sedus, m-am refugiat în complexul studenţesc postoedipian şi m-am pus pe recoltat pomeni. Am improvizat un pomelnic şi am aşteptat…Oamenii treceau, se treceau, petreceau, se petreceau (Hai seak-tear, că-ţi ajunge!), mă priveau ca prin vis, uneori aveam chiar impresia că mă confundă cu zugrăveala. Am trăit cîteva ore faţă-n faţă cu indiferenţa

la absolut/paroxism cosmică şi *orgă-asmatică* (A se observa: autorului i-a trecut răguşeala, a dat în astmă, pînă la TBC - siglă pentru transportul bucureştean în comun – nu mai e mult de scris). Mi-am dat seama că nu sînt construit/ proiectat pentru a trăi de azi pe mîine, precum majoritatea imobilelor (făcute în RSR) şi mobilelor (celularele, made ex-orbi), pentru a îndura căderea nopţii fără un cearşaf (de obicei curat, mai puţin de-o noapte pe lună). Nu voi putea niciodată să învăţ ceva din lepădarea de sine a cerşetorului, din predarea lui necondiţionată milei oamenilor, hazardului, nouă celorlalţi.

Şi pentru că nu am putut cerşi viaţă, am implorat iubire – o formă aparte de viaţă, dedublată, în care sinele devine celălalt. Am fugit mai ales de singularitatea cerşetorului din mine, pentru că am observat că cerşetorii nu fac pereche bună între ei, fiecare suspectîndu-l pe celălalt că se hrăneşte cu iluzia unei pîini în plus. Divorţul la cerşetori nu priveşte proprietăţile – ei nu deţin nimic palpabil (de asta nu sînt ceruţi în căsătorie) – ci doar speranţele de hrană şi apă caldă.

Cerşetorul de iluzii *f-alimentare* a devenit în mine cerşetorul de iluzii familiale, am început să caut un adăpost, un neam, o obîrşie, o vitrină în care să-mi reflect(er)orizez dragostea.

p.s. Datorită păsări-lăţi-lungimii unor cuvinte, textul ar putea fi mai lesne citit în germană. Hai Aufwiedersehen!

Visul unei morţi de toamnă

Mă gîndesc cu spaimă că nu voi şti cum să trăiesc, cum se cuvine să trăiesc moartea Lui, dacă se cade să fiu trist pentru că nu voi mai primi pe viitor pensia gîndurilor lui bilunare, pe care poşta mi le aduce acasă .Mă întreb cum am putea trăi absenţa poştaşului, volatilizarea lui irevocabilă, a omuleţului pe care îl facem părtaş la fericirea noastră atunci cînd ne aduce mandatul de oxigen necesar – pensiile noastre falimentare – necesar, dar şi suficient pentru a lua drumul săptămînal spre Catedrală, pentru ca, vizitîndo, să ne eliberăm de gîndurile negre; de ce, Doamne, cred oamenii că dragostea Ta costă? Mă întreb dacă îmi va fi iertată fericirea eliberării de coşmarul meu primordial, de incestul naşterii sîngelui meu din venele poporului meu, navigat de femei etranjere desfruzite de timp în senina fecundare a vieţii…

Nu ştiu daca mă voi gîndi la cel ce moare, sau la mine, cel ce vede cum se poate muri; mă voi răsti, precum îmi este obiceiul, la preot, să poruncească amurgul clopotelor întru liniştea mea, pentru că glasul lor mie îmi aduce aminte de moarte, celui încă viu, iar nu poporului meu, mort întru libertatea mea…

Mă voi sfii a lua parte la înmormîntarea sămînţei şi asta nu din pricina obscenităţii trupului înlemnit, îngheţat, pe care moartea îl siluieşte în văzul tuturor, ci pentru că nu-mi voi mai recunoaşte poporul, alăturînd chipul său mort amintirilor confecţionate în frageda-mi pruncie, la Marea Neagră, pe vremea cînd nu mă sfiam să pozez gol alături de el. Mă voi gîndi la morţile lui istorice repetate, cînd îl duceam la groapa patriotismului meu, înhumîndu-l în amnezii nesfîrşite, cînd, pentru a-mi potoli foamea fugii lui de lîngă nevoia mea primitivă de apartenenţă etnică, de lîngă înclinaţia mea naturală de a-mi integra singurătatea într-un grup social, într-un colhoz, alergam la azilul de bătrîni de unde închiriam pentru o zi un zeu osificat cu plete albe fluturîndu-i timpul (astăzi în visele mele freudiene mă tot lovesc de trupuri încărunţite, reci, asemenea îngerilor).

Îmi voi aminti în timpul slujbei, privindu-i părul (singura iluzie a acestui corp transfigurat în moarte), de ciclurile celor şapte ani ai vieţii

mele, cînd îi dezgropam amintirea, apărîndu-mi în cele mai nepotrivite locuri: îl întîlneam fie cu mult timp după ce abandonasem speranţele de a-l revedea, sau îndată ce lupii de piatră ai destinului îmi muşcau clavicula fericirii.

Istoria – slujitor al cortegiului funerar, îmi va şopti în clipele de repaus al procesiunii (clipe necesare pentru ca ea să-şi numere victimele răpuse la fiecare răspîntie) cît de unduitor semănăm (eu şi neamul meu), mai ales în privinţa speranţelor noastre de inorogi, iar eu voi încremeni în mînie stigmatizat de aparenţa identităţii mele cu un mort.

Voi fi trăit atît de timpuriu deşteptarea veşniciei încît vestirea ei (chiar dacă nu prin mine însumi, ci prin neamul meu) îmi va fi încărunţit aripile vieţii. Cînd voi mai avea timp să-mi zidesc regretele, rătăcirile? Nu am avut niciciînd curajul eliberării de leagănul meu naţional (antifascist, exprosovietic, neoeuropean şi post industrial). Îndrăznit-am oare răstignirea filodacismului carpato-danubiano-*poantic*, pe cîmp, în furtunile migraţiei *uvrierilor* pe tărîmuri euromonetare? Temutu-m-am de vraja necredinţei în precursorii dovediţi cu acte în regulă drepţi purtători ai ADN-ului trăianodecebalimişelesc. Nu am cutezat o rugă în deşert la Sfinţii noştri neaoşi de la Apostolul Andrei şi pînă la nou sanctificatul Ştefan Vayvoda, atlet al lui Cristos, ucigătoriu de boiari, grabnic vărsătoriu de sînge şi avan risipitoriu de sămînţă de os domnescu, anticipînd integrarea Rusiei în Uniunea Europeană, fiind Elu soţu cu acte şi antracte în regulă al surorei de sînge al lui Ivan Groznîi, Cecenu' (Ce-ce, nu-i?)...Notă informativă: punctele de suspensie marchează lipsa unor cercetări în arhivele ex-Ceka, ex NKVD, actuala…pentru detalii consultaţi cu Google! (consultaţia nu necesită vigneta pentru luna precedentă).

M-au înţărcat ploile migratoare.

Am iubit femei minoritare, bilingve şi polilingve, al căror trup fusese dezacordat (gramatical între *subiectă* şi predicat) de alţii.

Îmi voi fi amăgit atîtea anotimpuri insolenţa emigrării, deşteptîndu-mă în eternitatea încartiruită în blokhaus-urile cîntuite şi bîntuite de agramaticalelul hip Hop de pe străzile citadine, citate în cărţile de telefon.

Voi fi iubit atît de crud nopţile anilor 80, cînd temperatura permitea buna funcţionare a termometrelor, deşteptîndu-mă cu fructele dimineţii în gînd, ducînd cu drag vecinilor mei dorul de takîmuri şi împrumutînd după programul stabilit de comitetul de bloc ciolanul comunitar, din care ciorba

se făcea singură. Procentul de *self-soup* asigurînd bătrîneţea fericită a căminului de nefamilişti plin cu familii de cuvinte votive la adresa singurului partid iubit, părinte drag.

Iartă-mi, drag popor, gîndurile de credinţă nerostită. Primeşte-mi,Ţărușoară, bunavestirea/ blagoveştenia/ benedicţiunea intrării tale în UE (unde e? Uite că nu mai e!)

Iartă-mă – emisiune de luni seara la TVR1 – nu mă sili la patrihoţismul semenilor mei.

Lasă-mi clopotele singurătăţii de-a fi cu mine!

Adamii (pământurile)

Pe vremea cînd săpam morminte, mă gîndeam la strămoşul ce fusesem, de mult, în zorii omenirii. Îmi afundam tîmplele în vremuri apuse, aducîndu-mi aminte că Eu fusesem Adam şi cu mine începu lumea. Privind norii lătraţi de furtună, regăseam şoapta în care Dumnezeu, întorcîndu-se din Sine spre livada suspendată în norii Edenului, nu m-a aflat. Gonisem din Rai spre pămînt, cu prima femeie în coastă, ne frînsesem amîndoi din pîntecele Domnului.

Îmi tremură şi acum în suflet glasul cu care L-am strigat pe nume în prima noastră noapte de iubire. Şi L-am zărit îndepărtîndu-se şi furişîndu-se de goliciunea trupurilor noastre. Cît de mult a lăcrimat Cerul după noi, în visul lui Noe! Şi cît de singur şi de pustiu s-a descoperit pe sine Domnul, în timp ce Eu şi Eva îmbrăţişam pămîntul cu trupurile noastre…

Peste vremuri, nori rodnici, gravizi de ploaie, ne-au vestit că Dumnezeu se alinase, gustînd din fructul oprit. Însufleţiţi de acest destin, am prins curaj să ne naştem fiii şi să-i tot gonim de-acasă, plămădindu-i pe alţii, mereu alţii. Dumnezeu s-a împăcat pe sine dăruindu-ne somnul. După atîtea veacuri de veghe, ne-am înduioşat în vise. Ne-a fost dat să aflăm viitorul lumii, pe Iov, pe Isaia şi Apocalipsa lui Ioan. Lăsat-am pe urmele noastre Biblii, cioplite în destinele muritorilor noştri. Atît de mulţi urmaşi am avut, că ne-am rătăcit printre ei, abandonînd destinul de a-i sluji ca mamă şi tată. De curînd, să tot fie vreo cîteva mii de ani, Eva m-a înşelat cu fecioria, zidindu-se în mănăstiri. În amintirea săruturilor cu care-mi îngîndura obrajii, mi-am lăsat barbă deasă şi aspră; de mi-ar fi sărutat vreo umbră chipul, ar fi izvorît sînge.

Am pornit în căutarea unui trib de munte. Fost-am vînător, rege şi pescar. Fiecare vis al meu se întrupa în lume: rase, popoare, războiul din Golf şi înzăpezirea sufletului în propria singurătate. În noaptea în care L-am visat pe Dumnezeu, a început să se schimbe clima; s-au înfrăţit polii magnetici, a erupt Ecuatorul (…)

M-am deşteptat în Paradisul dintru începuturi, cu mărul pe frunte şi Eva jelind la capul meu. Fusese doar un vis şi-o poftă de-nsingurare. I-am povestit Evei că în mărul cel roşu, pe care ea şi-l rupsese din sînii ei copţi, se afla izgonirea noastră şi destinul simfonic al lumii. Eva a abandonat mărul alături de cafeaua de dimineaţă, s-a năpustit spre mine precum un val muşcînd din stînci, iar eu cunoscînd-o din vis i-am însărat cu buzele umerii rumeni. A rîs pustiu Eva şi eu m-am mirat, aflîndu-i sînii ningînd. Mi-au înzăpezit paradisul, m-au troienit în nori, în singurătăţi. Adusu-mi-am aminte visul meu şi-am alergat după Eva s-o pedepsesc cereşte. Să-i însămînţez copiii pe care ea să-i nască în dureri. Am căutat-o veacuri întregi.

Ajuns la orizonturile Raiului, am privit printre nori; zărind pămîntul, am înţeles că un alt Adam mi-o luase înainte. L-am îngîndurat pe Dumnezeu cu suferinţa mea. I-am cerut socoteală, iar El m-a plesnit peste chip cu o înfăţişare de şarpe.(…)

M-a iertat Dumnezeu; în ultimile veacuri şi m-a dezrobit pe pămînt. Mie, care fusesem întîiul gînd întrupat al omenirii, mi-a fost dăruit exilul printre semeni. Săpîndu-le morminte.

În vremea copilăriei mele, duminica mă purta spre zorii satului să veghez sufletele neamului meu. Mă alunga de acasă pe înserate, o dată cu răstignirea soarelui pe cer, lăsîndu-mă singur printre morminte, cu o lumînare aprinsă în păr. Şi morţii se întorceau seara la casele lor, iar eu trebuia să-i aştept cu ferestrele lumînării aprinse, ca nu cumva sufletele lor să se rătăcească printre miile de cruci. Cînd soseau noaptea tîrziu, mă sărutau cu întunericul lor, stingîndu-mi lumînarea. Aflam astfel că morţii şi-au regăsit veşnicia sufletelor şi că se cuvine să mă întorc acasă. Astfel s-au perindat duminicile prunciei mele.

După atîta amar de vreme de vegheat veşnicia, m-am obişnuit cu trupul şi cu sufletul cimitirelor – calme şi reci. Deşi părinţii m-au îndrumat spre Litere pentru a deveni scriitor, după apusul Facultăţii m-am întors la mormintele mele – dorul copilăriei ucise de valurile timpului. Cînd mai aminteau despre mine, sătenii vorbeau ca despre groparul satului. Dar eu, înălţînd morminte, mă simţeam asemenea unui poet clădind versuri. Iar poezia mea era într-adevăr veşnică (…)

Graţie cunoştinţelor şi lecturilor achiziţionate la preţ redus în Facultatea de Litere, am scris un tratat de Crematoriologie; teza fiind aceea că arderea trupului lasă sufletul fără martor la Judecata de Apoi. Am fost excomunicat de zei; muritorii oferindu-mi, drept paleativ, Premiul Nobel pentru singurătate.

Am început să ţin cursuri despre metafizica mormintelor. Majoritatea bătrînilor studenţi, care audiau sfîşierile mele, îşi măcinaseră tinereţile reflectînd la propriul neant. Iar acum cursul meu li se părea un remediu pentru gîndurile negre şi teama de moarte. Mi se spunea, amical, Dorian, *profesorul-mormînt*; asta nu ca o consecinţă a tematicii sufletului meu, ci graţie buzelor mele îngălbenite, asemenea lutului pe care-l sărutam în copilărie, duminica, aşteptîndu-mi morţii să vină acasă.

Amurgul munţilor

Am auzit un nor zburîndu-şi aripile spre tîmplele mele. Scuturîndu-le. Desfrunzindu-le. Înzăpezindu-le. Toamna tîmplelor mele rătăcindu-se în nămeţii timpului. Împietrită. Zărind o pasăre înnorîndu-şi penele de lacrimile mele.

Şi m-am născut. Pe urmele mamei mele. Din rădăcinile ei. Înnorate. Întunecate. Printre străini…m-am născut. Timpul zbura şi eu îl vedeam zburînd şi nu se mai năştea. Nimenea.

Şi se întuneca pămîntul sub tălpile timpului (…)

Răpit de somn m-am născut. Aproape orb. Pînă la răsăritul zilei. Văzînd cu soarele deodată. (Teamă fiindu-mi, în fuga mea prin viaţa de apoi, de întuneric. Întunericul paşilor mei prin viaţă. Întunericul gîndurilor mele. Adumbrindu-mi sufletul/ sufletele.)

Nopţile mele mă visau plîngînd. Iar dimineaţa deşteptîndu-se, vedea aşternutul scăldat în rouă. Rătăcind cu sufletul gol prin ierburi. Înverzindu-mi sîngele. Sîngerîndu-mi ramurile, talpa.

Şi se-nnopta dinspre chipul ei. Sculptată în ţărînă. Cu sînii uimiţi şi trupul arămiu. În toamna veacurilor. Cu atît mai tînără…

(…) Prunci de marmură ne pîndeau iubirile; cu colţ de ceară. Aşteptînd să latre, învăţînd să muşte. Dar sufletul meu de lup flămînd, stingher, le îneca orizonturile.

Şi viaţa cobora în asfinţit. Şi nu ne aştepta să-i culegem talpa cea din urmă.

Ne ascundeam la rădăcina veşniciei, izgonindu-ne zilele, timpurile, anotimpurile.

Viaţa îmbătrînea şi nu mai aştepta. Pe nimeni.

(…) Ne-am trezit sculptînd priviri în noapte. Şi ne-au fost rănite nopţile. Ne-am regăsit ascultîndu-ne în iubire. Şi ne-au fost răpite iubirile.

Ne-am deşteptat ţinîndu-ne de mînă. Şi ne-au fost îmbătrînite mîinile.

Ne-am destrămat îngemănîndu-ne inimile într-un sărut. Şi ne-au lăcrimat sărutul. Şi nu ne-am trezit nicicînd. Şi ne-au amăgit veşnicia. Ne-am visat iubirile. Şi ne-au vestejit şi amintirile (…)

Mai presus de eternităţi şi de îngeri, de după nori, ne-au împietrit inimile. Ne-au troienit ochii. Au crescut păduri peste noi. Şi ne-au rătăcit chipul. Întunecîndu-l.

Ploile ne-au sărutat pletele/ pădurile. Iar vîntul ne-a prevenit glasul omului. Noi ne obişnuisem cu sufletul fiarelor. Curînd au poposit paşii oamenilor pe buzele noastre de granit. Au început să ne surpe cu viaţa lor încordată de gînduri. Înrobindu-ne. Arzîndu-ne pădurile.

Iar noi le-am îngropat fiicele. Iernile noastre le-au îmgheţat casele, le-au amuţit iubirile. Verile noastre i-au rătăcit prin furtuni. Fiarele noastre le-au jertfit tinereţea, la vînătoare…

Tîrziu oamenii şi-au chemat valurile. Şi au fugit la cîmpie. Pe întuneric. Rămas-am însinguraţi de lume, în liniştea fiarelor noastre, la sînul părinţilor noştri – Dumnezei fluturîndu-şi aripile veşniciei la zenit.

Crucificările iubirii

Nu aş fi înfruntat adevărul prozei mele fără avizul Ministerului Sănătăţii – *Da. Tinere, poţi să scrii, ciobur*ile *gîndurilor tale n-or să dăuneze recoltei de copii la hectar, mătuşa Anghelina îşi va îndeplini în continuare norma indiferent de regim* – şi fără avizul Ministerului Agriculturii: *Scrie, vere, treacă de la noi, oricum, în caz de secetă vom importa ploaie din Vest şi la rigoare o vom interoga şi o vom convinge să ceară azil politic peste pămîntul arabil al Patriei.*

Iar cînd tu ai venit la mine să mă ceri de soţ te-am avertizat: *Ai grijă, Saveto, gîndurile mele nu vor semăna copii.* Şi tu mi-ai spus: *Lasă, bade, că om mere prin bătrîni şi ne-or găsi ei vreun leac.* Dar bătrînii ne-au suduit cu amintirile Războiului Mondial: *Cum să vă trimiteţi pruncii pe front?* Eu am încercat să-i conving că sîntem în postbelitate, dar ei: *nu vă vindem secretul naşterii şi aşa ni se întunecă bătrîneţile în faţa năvălirii Tinereţii* – tinereţea *altora.*

Îţi aduci aminte, Saveto, cum te-am alungat în amurg, iar tu ai fugit la munţii tăi, în pădurile tale şi eu am început să alerg nebuneşte la sînul geloziei, cu seceta după mine, şi-am incendiat munţii de durere; dar munţilor li s-au deşteptat ochii albaştri şi au înseninat văile, iar cerul ne-a înlănţuit în lumina lui. *Lasă-ţi fata, eliberaţi-o în mănăstirile codrului, iată, eu nu am nici o iubită şi totuşi mă surprind surîzînd şi atunci inima mi se umple de soare şi vă dau şi vouă o nouă zi.*

Noi vrem ploi înnoptate – i-am răspuns – *vrem părul negru al veşniciei, aşteptăm străine să ne alăpteze cîmpurile crăpate de soarele tău infernal, ne închinăm animalelor sălbatice să nu mai murim de singurătăţi şi de zile.*

Pentru tine, străina mea, am renunţat la iubirea moartă a versurilor poetei, pentru tine mi-am julit ochii în Enciclopediile istoriei şi ale artei – să nu-ţi dai seama că bruma mea de cultură a încolţit în pruncia trupului meu, cînd încă nu eram fermecat de sînii mării, cînd mai învăţam să înot în umbra plajelor pustii – nu am avut niciodată curajul să-mi dezbrac sufletul în faţa oamenilor împăduriţi de timp.

Şi tu ai fugit cu sînii tăi de piatră şi ţi-ai potrivit trupul în roca munţilor, iar vulcanii ochilor mei nu te-au desluşit în albastrul înserării şi-am amuţit în urletul dureros al fiarelor şi-am rupt sufletul munţilor cu

lacrimile mele – pe care i le-am înstrăinat mamei în amurgul vieţii; nu, mama nu era mai tînără decît mine în anul naşterii mele, dar timpul a răsărit-o adolescentă – eu mergeam călare pe vînt şi ea, în pustietatea blugilor şi a vestei de codru, îşi vîna iernile vieţii în noapte, îngenunchind la rădăcina unor dimineţi.

Cu mama la piept, mi-am biciuit zeii. I-am izolat în anotimpurile reci ale naşterii mele, atunci cînd au trebuit să-mi ofere darul graiului, şi a trebuit să ţip o vreme în pustiu, fără să-mi aud glasul. Apoi auzul meu a întrezărit o voce, care mai întîi a născut sufletul meu, după care a rătăcit printre coastele mele şi, într-un amurg al zorilor, s-a trezit un tunet care a scuturat bătrîneţea munţilor, iar cel dintîi glas al pădurii fu al meu.

În zadar mă minţi că tatăl meu nu este zeu, în zadar îmi aduci aminte că este măcelar şi că în copilărie obişnuia să-mi împartă fericirile şi tristeţile în porţii egale, şi să mi le dăruiască în mod echitabil la cină şi la micul dejun – şi de aceea am cunoscut o copilărie echilibrată, nefiind supraponderat de bucurii, dar nici înfometat de doliu.

Cunosc şi acum pe de rost poeţii lui favoriţi şi gîndurile lui preferate – îi sînt toate întipărite pe chip; nu mai trebuie să sape cuvinte, îl înţeleg dintr-un gest ieftin al feţei; de aceea nu ne mai vorbim, între noi zace calmul gîndurilor. Rareori mă trezeşte din reveria acestui consens rugămintea unui pahar cu vin. Atunci eu îi strivesc boabele tristeţii într-o clepsidră care-i măsoară timpul rămas şi care îmi apropie clipa eliberării, şi-i întind să soarbă veşnicia: *Îţi aduci aminte,tată, de toate iernile pe care le-ai băut şi de rugile mele să-mi plăteşti taxa de viaţă, să mai cîştig şi eu cîţiva ani la fără frecvenţă? Îţi aduci aminte, tată, ce-mi spuneai: „fiule, femeile se ţin cu bani, Adam a fost alungat din rai pentru că era lefter; dacă-ţi dau bani, tu te duci cu ele şi nu te mai ţii de carte."*

Dar, tată, erau femeile tale, eu nu eram decît un slujbaş în casa ta, pe care-l plăteai cu alimente şi, uneori, cu excursii ploioase la munte. Dar acum ştiu, cînd îmi spuneai că nu putem merge în pădure pentru că plouă şi trebuie să veghezi la bunul mers al vremii, atunci cînd îmi şopteai că trebuie să pleci un timp de lîngă mine pentru a dirija norii – tu te duceai la femeile munţilor tăi, şi-n fiecare an salariul tău se mai diminua prin întreţinerea vreuni pisc de munte.

Şi plecai lăsîndu-mi furtunile şi muzica. Iar azi, cînd alerg despuiat de timp, prin ploaie, mă însoţeşte amintirea acelor simfonii întunecate.

S-a întîmplat că, o dată, n-ai mai avut răbdare, te-ai vînturat pînă-n stradă şi eu te-am văzut cum ai smuls în braţele tale ceaţa, orbindu-i sînii. Iar între timp mi-am amintit chipul plumburiu care se aruncase spre tine; şi ţi-am desoperit amanta în braţele tale – tînăra, necugetata ploaie.

Îţi aduci aminte, tată, cînd ai crezut că nu mai sînt fiul tău şi ne-am dus să ne compare inelele sufletului? Tu mi-ai zis: *„Nu te-ai schimbat, alergi ca şi mine după glasul amurgului, te sfădeşti cu zeii şi cu metresele lor."*

Iar cînd mi s-a schimbat vocea şi tu ai crezut că mă muşcase vreo fată de gît şi plîngeai crezînd că ţi-am descoperit misterul fiarelor sălbatice. Mi-ai zărit ochii fulgeraţi de cearcăne şi-ai bănuit haosul iubirilor mele. Ai încercat să-mi speli trupul cu valută forte, dar eu, luînd banii, mi-am cumpărat o coastă de cîmpie şi-un braţ de cale ferată, iar cînd iau trenul de Craiova cobor dincolo de Chişinău să poposesc în surîsul ierbii. Acolo îmi aştept toate femeile pe care tu le-ai rătăcit pe drum, bănuind crucea pe care ele o poartă – crucea copilăriei mele.

Femeile care m-au cunoscut s-au desprins orbite de gîndurile mele, ferecate de tristeţea trupului meu. În van le-am explicat că eu nu sînt cel ce sînt, că mi-am pierdut veşnicia printre degetele părului negru al celei dintîi. Nu eram nici cel ce păream a fi; de aceea mi-am strîns viaţa într-un rucsac şi am plecat pe drumul rîurilor de munte.

Aici nu m-a primit nimeni, nu mi-au dat vreo felie de timp să gust. M-am hrănit cu amintiri, dar nu cu amintirile vieţii trăite, ci cu aducerile aminte ale gîndurilor mele; eram ceva mai înalt, barba îmi îmbrăţişa chipul, iar ochii, oricît au căutat prin amintiri, ochii au rămas înnouraţi. Mi-au ferit sufletul de arşiţa deznădejdii.

Optimismul meu se hrănea din ecoul desăvîrşirii. Peste timp, doar trupul meu avea să se împlinească, semănînd leit cu locurile ce-mi ieşeau în cale, fiecare particulă, fiecare vlăstar al trupului meu avăndu-şi viaţa personală.

O vreme am ţinut pasul cu neliniştile timpului, cu evadările lui nocturne – cînd sfidam refluxul vieţii spre somn, dar, întorcîndu-mă acasă, simţeam cum îmbătrînesc zilele pe drum, gîndurile mele prinseseră cearcăne, iar vederea mea întuneca amiezile. Saveta îmi răsări înnoptată, cu aripile bătrîneţii în glas.

Acum recunosc fulgerul destinului: am fugit amîndoi de acasă, am colindat amîndoi pustiul vieţii, dar niciodată împreună. Iar timpul,

Doamne, coşmarul tău dintîi revărsat peste om, timpul mi te-a furat, femeie, şi mi te-a îmbătrînit, răsplătindu-mi trufia iubirilor înstrăinate în braţele amantelor de catifea. Unde-ţi sînt mîinile înflăcărate care mi-au sărutat părul şi fruntea? Cînd ţi-ai vîndut tu ochii tristeţii şi gîndurile albastre furtunilor mele? De ce nu m-ai înşelat cu bucuria vieţii? (…)

Năvălesc anii peste noi, ne răpesc tinereţile din leagăn, şi noi rămînem cu sufletul bîntuit de amintirile vreunui trup al începuturilor.

Pelerinul

O neliniște a fericirii mă îmbie să-mi sărut obrajii cu mîinile, să mi –i înec în lacrimile sfinte ale ochilor mei de primăvară înverzită. Să-mi tăvălesc fruntea, cusută cu amintiri săpate-n roca dură a singurătăţii, prin roua cenuşie a fructelor de toamnă. Să-mi alerg fericirea prin munţi, înnoptînd sub stelele pustii. Să trag în piept fumul singurătăţii de-a fi tînăr. Să-mi ameţesc trupul cu aerul înnourat al muntelui bărbos. Să-mi înfrunzesc tălpile prin sîngerarea potecilor strivite de paşii flămînzi de rătăciri.

Dar teamă mi-e că voi fi fugit de sufletul meu, căci adusu-mi-am aminte: mi-au răsărit sprîncene albe. Şi ochii mi-s obosiţi de gînduri – nori întroieniţi pe un cer apus. Am obosit pe ţărmul trupului meu, vreau să uit oceanele de spini ale sîngelui ce-mi cutreieră inima. Dar sîngele meu arde paşii pe care-i alerg spre cenuşa inimii mele. Cu vîntul pe buze îmi şuier părul într-o îmbrăţişare (mereu) păsuită. Crud, sărutul ne pîndeşte sub geana feciorelnică a prieteniei; praf va fi descusută camaraderia noastră monocoloră de primul zbor al îmbrăţişării. Iubirea îşi va despleti aripile şi, abia cînd totul va fi prea tîrziu, curcubeul aripilor ei mă va încleşta într-un rug aprins; conştiinţă de cîine ce sînt, voi fugi – nu în lumina neagră a nopţii, ca orice pungaş ordinar, ci-n miezul zilei de vară. Iar lacrimile prăbuşindu-mi ochii, nu vor fi decît reflecţia ploii de amiază.

Îi forţez fereastra ochilor şi mă salt din nopţile mele; nici amintire de suflet. Rătăcesc în nopţi de îndoieli, sărutîndu-i pieptul, remuşcînd de lacrimi. Ea îmi seceră cu privirile trupul adiind a grîu copt. Şi părul mi-l arde cu sînii ei incendiaţi. Şi ne înecăm în toropeala dimineţii, în vila înăbuşită de aripile de rouă ale iederii.

Profanarea sufletului nu are identitate. De cîte ori îi rup trupul în îmbrăţişări barbare, nu mai aud orga inimii mele, ci numai răzvrătirea sîngelui. Ne pierdem în inconştienţa incontinenţei, vuind în noi tinereţea sălbatică a naturii. Iar numai într-un amurg regăsim emoţia dintru început, cînd respirările noastre vor fi aflat melancoliile cerului.

Nu pentru că vîntul i-ar fi cules părul ei verde, de iarbă sălbatică, şi nici măcar în amintirea ochilor rătăcitori, o iubesc. Ori pentru buzele ei de ceară cenuşie. Ci numai de dorul răcoroasei dezmierdări a ploii gonind de-a lungul degetelor ei de os purpuriu. De aceea, iubirea-i o fragedă plîngere de vînt; îndrăgostiţii – cancer al timpului.

Plouînd, timpul însuşi înmărmureşte în umbra fulgerelor amar de albe. Alergarea ploii pe cîmp înlănţuie amurgul. În depărtare soarele se iveşte înmărmurit, încrîncenat între dorul de a scoborî munţii şi dansul tenebros al ploii.

Îmi alung gîndul de pe chipul ei pustnic, şi ochiul se înseninează. Abia degetele ploii îi mai sărută trupul. Pe mine m-a pierdut în braţele-i de cer înrourat. Iar cînd mă striveşte în geana nepăsării, alerg la ţărmul mării şi mă înec pe chei (adormind pe pajiştea de foc a nisipului, mă trezesc în cioburile trupului meu, strivit de razele soarelui gri).

Nu pentru că e vară şi gheaţa sufletului meu se topeşte-n pumnul ei înverzit. Dar cîmpia trupului ei e strivită de arbori – ale mele priviri de lup ancestral.

(…) După ce a născut, nu mi-am mai putut zvînta aripile spre creştetul sufletului ei. Fetiţa noastră era numai a ei; era ea însăşi, oglindă-n valurile iubirii. A trebuit să plec de acasă. N-am îndrăznit două iubiri. În fuga mea oarbă mi s-a făcut frig de atîta ruşine. Mi-am sfîrşit adesea ruşinea în duhul a doi sîni de cafenea. Am aprins lumînări în capele, spre iertarea păcatelor mele. Mi-am îmbălsămat barba crescîndă cu fum de tămîie…Femeile le-am rătăcit demult. Iarna inimii mele îngheaţă şi romul. Dar nici măcar bere nu mai gust azi. Am vrut să mă prăpădesc în munţi. M-au trezit doi ochi albaştri la rădăcina spicelor albe de barbă. El era un sfînt, eu – un demon. Mi-a vorbit despre Dumnezeu, iar eu l-am auzit predicînd despre iubire. În drumul său, toamna mă călăuzise spre Cer.

Cîte veacuri va mai îndura Dumnezeu povara suferinţelor noastre? Pînă cînd va mai arde cu noi rugul durerii? Fugi, Doamne, departe de negurile noastre sufleteşti, fugi, pînă nu e prea tîrziu. Iartă-ne melancoliile şi dă-ne nouă astăzi libertatea rătăcirilor noastre. De cîte ori te vom fi dezamăgit, Doamne, cu rugile noastre? Dar ruga ta – o va fi ascultat-o careva? S-a împărtăşit oare cineva din lacrimile tale? Şi-a sacrificat vreun suflet singurătăţile pentru Tine? Tu, care veşnic pari a cere iertare naturii prin glasul ploii. Doamne, te-ai amăgit întru om? Ai sperat întru altul? Cît

de mult ai plîns Tu, într-un potop al lui Noe? Şi curcubeul pe care ni l-ai promis a fi veşnic. De ce atîta iubire? Pentru nişte oameni? Doamne, Te vom fi slăvit cu toată disperarea noastră. Am sărutat cu lacrimile noastre nedemne tălpile Fiului Tău. L-am iubit încă o dată cu Magdalenele pămîntului. Atunci, numai atunci, Te vom fi uitat pe Tine în desăvîrşita-ţi singurătate.

Iartă-mă, Doamne, că Te-am iubit prin oamenii pe care i-am divinizat. Iartă-mă, Doamne, că te-am binecuvîntat cu gîndul la tîmplele verzi, ale copilei şi ale pruncului din Iulie; iartă-mă c-am fost nedemn de iubirea lor şi am rătăcit cu laşitatea pe urmele mele.

Iartă-mă că nu mai pot alerga la Tine. Amin. (…)

Dumnezeu fusese primul meu sărut şi întîia deziluzie.Rătăcindu-l deseori, mă regăsea pe punţile disperării, cînd mă aşteptam cel mai puţin. Sufletul meu va fi fost cerul Divinităţii. Dincolo de divin îmi nasc prăpăstiile umbrelor sufleteşti.

Născîndu-mă, mi-am ratat eternitatea. Fugind de Acasă, părea a-mi fi crucificat viaţa în cîntul pribegiei.

De cincisprezece ani sînt la Schit şi n-am coborît niciodată în Vale. Am rămas singur printre călugări. Îmi îngenunchez mereu gîndurile înspre amurgul de zi – tristeţea despărţirii. Amintirile familiei mele sînt crispate sub înzăpezirea Timpului. Ies din ce în ce mai rar pe afară, să privesc norii. Ascunsă la rădăcina timpului, tălmăcind dansul norilor la zenit – geana cerului înserat. Dar, mai ales, ies în amurgul furtunilor, cînd trăiesc ploaia ca pe un zbucium de lacrimi ale lui Dumnezeu. Ploaia – melancolie a norilor, ce-şi plîng singurătăţile în văzduh. Norii, revărsîndu-se, nu sînt decît ecoul singurătăţii divine, a noastre, a tuturor. Sprijinindu-mi pieptul de vîntul pletos, mă adăpostesc de tunete – mustrări ale Domnului.

Îmi amintesc trupul adolescenţei, cu pielea şiroind, învăluind ca o spumă corpul rătăcit în valurile înfrunzite ale furtunii. Respirînd lacrimile frunzelor, alergam printre rădăcinile copacilor, în căutarea curcubeului înmugurit. Şi suspinam cu pămîntul deodată: *Ah, ce anotimp crucificat de ape! Blondă toamnă, cu frunze ruginii în piept*…

Dar acum, aici, departe de simfonia vieţii omeneşti, pe zi ce trece se înserează tot mai des…viaţa mea. Orice reflecţie asupra vieţii e tardivă. Orice reproş e ridicol. Şi totuşi nu pot uita ultimile vorbe ale unui călugăr:

Să te dispreţuieşti în fiecare zi, pentru ca să aibă Dumnezeu loc în vidul lăsat în tine – nopţi în care voi fi fost Templul Divinităţii.

Un ultim regret mă mai ţine în viaţă: ca şi zeii, mi-am ratat adolescenţa. Pornisem cu tristeţea adolescenţei la braţ să-mi găsesc o toamnă cu părul albit de viscolul Timpului. În pragul toamnei, despletita ploaie mă aştepta să-i mușc claviatura coapselor. Ploaia era o şoaptă însingurată – şoapta gleznei nudităţii Toamnei. Feciorelnica Toamnă roşi, pălind apoi în fructele pământului. Şi-mi dărui ultima ploaie a unei iubiri…peste nouă luni, cînd iarna îşi frînse din nou aripile, înecînd pământul în valuri de zăpadă, Crăciunul îmi dărui o fiică…Iar eu voi fi fugit de Acasă, paşii mei purtând pe frunţile lor întunecarea nopţii şi a despărţirii (…)

Se apropie iarna veşnică. Am să mă plimb pe înserat prin Paradis o eternitate întreagă, de-mi vor aţipi aripile! Căci beţia melancoliei e mai rătăcitoare decît melancolia beţiei. Ce şoc pentru albi să vadă aripile negre ale îngerilor! Şi ce mîntuire pentru negri…Zborul inimii mele spre cer va fi mai liber decît goana săgeţii Timpului prin lume.

Doamne, de ce nu m-ai hirotonisit călugăr al munţilor? Aş fi trăit fără păcat…

Despre îndrăgosteală

Meritul îndrăgostelii e acela de a te menţine mereu în atenţie, în aşteptare. În primul rînd faţă de tine însuţi. Eşti fericit şi crezi că ştii de ce, şi deodată te prăvăleşti pe tine însuţi în bucuria de a fi; începi să te stimezi, să fii atent la bretonul existenţei tale; începi să te diseci (ca pe un cadavru viu), să te priveşti pe tine însuţi cu admiraţie, duioşie, respect. Micile riduri spirituale ţi se par avantaje, o resursă nebănuită de preocupare; te încăpăţînezi să le rectifici – aşa cum se încăpăţinează guvernele republicii să rectifice bugetul venacular – îţi convoci trupul, mintea şi sufletul la curăţenia tradiţională de Sărbători, debutezi chiar şi cu jogging intelectual – toate astea pentru a-i dărui Celuilalt o enciclopedie fascinantă (acum şi la Larouse TV, cu numai o lecitină bucata!), o poezie a trupului şi a cuvintelor. Te preschimbi ca la Cartoon Network peste noapte, într-un hoţ şi scotoceşti prin lada de zestre intelectuală, te holbezi fascinat la genunchi, îţi plămădeşti mîinile într-o rugăciune a sărutului.

Degetele, dragele de ele, sînt senzuale (mînca-le-ar iubita şi mama dînsei!)

Şi atunci, în hora îndrăgosteauălei se prind toţi zeii aflaţi sau bănuiţi ai cerului, toţi cerşetorii flămînzi ai ţărînei (fericiţi cei flămînzi, căci aceia se vor sătura!) şi ai vrea să-i strîngi pe toţi la pieptul tău dospind tinereţea.

Şi crezi că ai renunţa pentru iubire şi la suflet, făcîndu-i cadou mîntuirea pămînteană. Însoţeşti adorata (să nu-ţi faci chip cioplit!) cu gîndul, o călăuzeşti spre certitudinea de a se recunoaşte iubită, valoroasă, *valabilă*, în garanţie; speri că pentru tot restul respirărilor dînsei. Îţi implantezi urma desculţă a tălpii tale romantice în colbul-orbul vieţii, ca să atunci cînd o visezi melancolică, te prăpădeşti de dorul ei pentru tine, fişiorule, te măguleşte ştirea de la ora cinci (în timp ce lumea civilizată îşi descîntă ceaiul, noi descîntăm ororile de la TV – halal naţiune), că ea se gîndeşte la neta, o asiguri prin SMS (save my soul) că eşti robust sufleteşte (ca şi cum am face dragoste cu sufletul) şi că viitorul incert ţi-e prieten - maşină, vilă, pompă electrică-să nu rătăcească gazela drumul spre trupul tău centaurifier.

Te rogi să o afli ferită de tristeţe şi o calmezi hormonal că eşti puterrnic, cald, generos, pentru ca ea să se adape din tine şi să o zbugheascâ spre nemurire. Nu te interesează pietrele care te sîngerează în inimă (aşa crede Ea!) – pietrele dorului depărtării, mărginirii pe care Ea a lăsat-o în urmă, Pietrele lui Solomon de la Braşov – asta pentru că, mai presus de tremurul tău fierbinte şi de codul penal al iubirii (*ce penală eşti, tu!),* se cuvine să o eliberezi de sub jugul iubirii tale ieftine, contabilizată în moneda naţională şi să o demonitorizezi, să îi acorzi şansa unor împrumuturi cu dobîndă rezonabilă de la iubirea capitalistă a fiilor de moşieri. Chipul ei migrînd către alte after-seivuri(!), îţi dezintegrează fibra discursului despre fiinţă a lui Noica în infinite molecule de melancolie, graţie, raţie, aspiraţie,…

Notă intermediară: cînd am scris acest poem de iubeală era iarnă.

Te uiţi în ochii calzi ai ninsorii şi crezi că privirea ta îndrăgostită intimidează fulgii de nea, care cad dezorientaţi, într-o îmbulzeală revoluţionară, pe glia care face parte din tine, pămîntul care eşti tu însuţi şi pe care îl îmbrăţişezi (de la Ion al Glanetaşului, încoace!), strîngîndu-ţi sufletul la piept şi îţi furişezi gîndul că ai un suflet proaspăt, care i se datorează Iubitei sus menţionate şi pe care nu ai dori să-l vinzi, în vecii vecilor…

La poalele *îndrăgosteaoleu*-ei tale oamenii ţi se par nespus de calzi şi buni (şi asa i s-or fi părînd şi lui Dumnezeu, de acolo, de sus), dacă ai dori i-ai putea strivi cu fericirea ta. Îi îndemni să iubească, faci teorii neoeuclidiene asupra dragostei (fără ajutorul lui Mircea Radu!) – te metamorfozezi în cub sau cilindru, pentru ca Dumneaei, îndrăgosteala, să circule pe serpentinele sufletului tău ca pe un circuit închis, făcînd-o prizonieră a dorului matale de a fi iubit, de a fi, măcar pentru o eternitate, în inima, în trupul cuiva, înălţîndu-ţi sprîncenele spre Cer, sărutîndu-i în închinăciune pletele înnourate. Toţi zeii ascunşi ţie, Amoratule, prind viaţă şi tu te venerezi fiecăruia ca altar, aşteptînd un semn din partea lor, Dumnezeilor, spre a-ţi oferi ţie însuţi iubirea ca pe o ofrandă. Nu? Iubirea e o ofrandă pe care Tu hotărăşti să o înstrăinezi, sperînd că tu însuţi să devii un veşmînt sacru pentru un om.

Salata sentimentelor mele te salvează, draga mea, şoaimă a dragostei, de teama de a fi doar un trup pe care eu poposesc – obosit după programul obligatoriu de însingurare – ca pe un pat de campanie de pe care mîine

dimineaţă, odihnit şi indiferent, mă voi ridica şi voi porni mai departe, pe drumul meu veşnic călător. Aş vrea să te iluzionez că eu nu te consider un popas de ocazie pentru oasele mele pustnice, mă postesc zeilor să îmi ofere un nectar de ajutor să pot zidi mănăstiri în tine, rugăciunea mea.

În iubire sînt asemenea unui cerşetor flămînd căruia i s-a dat de pomană straie de gală şi care se străduieşte să înveţe a slăvi chipul celei care l-a dez-flamînzit.Ce izbăvire dacă cel care a crescut prin ceaţa insolitării, cel care cunoaşte leacul băbesc al şoaptelor (cuvintele pot sosi ca o ploaie torenţială, ca o ninsoare calmă, dar ce binecuvîntare să afli dacă trupul de-dincolo-de-tine duce dorul ploii spre a prinde rădăcini şi se înălţa spre cer, sau aşteaptă îndurarea ninsorii liniştite, a îmbrăţişării, pentru a dospi în el sentimentele deja răsărite), – cel care i se cerne continuu Domnului, singurul martor perpetuu la tangajul trăirilor noastre, ar reuşi să te contemple, *F. M. I.* –o!

„Mă îndrăgostesc, deci exist" – e un gînd care mă copleşeşte în fiecare dimineaţă cînd mă trezesc fără sporul tău de respiraţii, draga mea, mucegaiul meu care mă vindeci de singurătate ca un medicament panaceutic şi autorizat; masca singurătăţii îmi masează chipul şi trupul seara la culcare şi mă bucură această fidelitate a vieţii mele, îmi place să mă extind trupeşte singur în pătucul pe care îl iau în stăpînire după un asalt vijelios; dimineaţa mă întristez, atunci am nevoie de tăcerea ta, să mă mintă camerista, să-mi expulzeze trupul din lenevia îngerească a somnului. Mă simt atît de liber în somn, nimeni nu îmi ademeneşte visele cu publicitate. Am căutat să închiriez vise nocturne pe D.V.D., să ştiu cu aproximaţie ce genuri vor rula peste noapte. Sînt atît de îndopat de T.V. încît nu mai discern între vis şi realitate, între viaţa mea şi a personajelor de pe ecran. Deseori mi se întîmplă să fiu nervos la slujbă sau îngîndurat că tanti Lica gringa s-a certat cu sînii fetei pe care a înfiat-o fără să-şi dea seama. De la atîtea emisiuni care ne pişă ochii, mi-e ruşine să mai fiu sensibil (de aia unii visează că s-au făcut sensei!). Mi-e teamă să mai croiesc declaraţii de amoare, să nu ies, din neatenţie, din tiparul cupidonic contemporan, prescris de un sicriu vorbitor, alb-negru sau color.

De cîte ori gîndul filfiie la tine, încerc să mă eliberez de oferta de iubiri de sezon. Nu îţi cumpăr felicitări pre-făcute, îmi tulbur neuronii să-ţi mixeze o declaraţie de iubeală de ultimă generaţie (te ador ca pe o

conectare fulger la internet Zapp on-line!), deşi îţi cunosc privirea zglobie care se deşteaptă ori de cîte ori întîlnim în plimbările noastre sentimentale un *Fast-expensive-food*. Iubirea se plăteşte azi în valută, iar eu sînt prea zgîrc să-mi investesc averea mea sentimentală în trupul tău. M-am plictisit de femeile-tampon care sug bişţarii poporului! La muncă, tavarişcelor! Sper să iniţiez un curent masculin care să-i îndemne pe bărbaţi să-şi ceară drepturile la întreţinere, insipiditate şi inspiraţiune din partea doamnelor.

Să ne cerem, măi tovarăşi, dreptul de-a ne căsători cu baroane, eventual LSD!

Prohodul iubirii

Mult timp am fost frapat de întîmplarea naşterii mele. Destinul meu neînflorind niciciînd. Trist m-am născut, cu ochi gînditori. Deprins încă de-atunci a privi apusurile în ochi. Am supravieţuit copilăriei cu gîndul la amurgul ei. Fericit numai cînd se îndrăgosteau de buzele mele muieri migratoare care poposeau la cafea în casa Sorţii. Nu mă interesau fecioarele de vîrsta mea. Femeia părînd a o aştepta eu – mai întîi ca pe o frîngere a cordonului ombilical care mă închista în lagărul propriei sexualităţi, iar mai tîrziu, în postadolescenţă, ca pe o intervenţie chirurgicală.

Mi-am urzit adolescenţa pe buza dinspre apus a copilăriei. Furişîndumă prin cafenele literare, versurile mele preferate erau tîmplele străinelor răstignite-n visare de sine. Le sărutam pe buze cînd ochii lor îmi şopteau amurguri.

Mi-am ceruit tinereţea la umbra părinţilor mei – muncitori ambulanţi pe şantiere de recondiţionare spirituală. Am supravieţuit în barăci inundate de tristeţe. Şi mai port în trup amintirea lemnului putred; femeile care mă îndură uneori, îmi şoptesc că mîinile lor foşnesc pieptul meu amintirilor frunzelor asfinţite, ucise de vîntul ploios. Iar eu mă simt un copac doborît de îmbrăţişarea furtunii.

În zori, cînd toate femeile pleacă, simt cum putrezesc de singurătate.

Mi-am exorcizat visele adolescenţei spionînd cu nările oameni îmbălsămaţi în alcool. Cuplurile nu au propriul locaş, iubirile consumîndu-se, ca la studenţi, în vetre comune, logodnicele descoperindu-se sculpturi gînditoare de închiriat sau de schimb. (…)

Coloniile de muncitori s-au rătăcit în timp. Astăzi mă vîntură nostalgia libertăţii şi a promiscuităţii creatoare. Părinţii mei au revenit pe ţărmurile natale, moştenind amintirea bunicilor mei selgeucizi. Eu m-am îndreptat spre Colegiul Vieţii, căutînd să-mi îndrăgesc aproapele. Simţind în trup lătratul adamic al naturii, m-a încolţit durerea de a coborî femeia din cerul îndrăgostirii, pe pămînt, în fulgerul trupului. Gîndind să-mi maschez

această serpentină existenţială, mi-am încropit o pălărie *second*. O port în clipele mele de puritate, ca pe un sceptru al castităţii.

(…) Apusul soarelui îmi îngîndura umbra pe asfaltul întristat de ploaie. Închinîndu-mi paşii prin înserare, mă gîndeam la femeile pe care buzele mele nu le inventaseră încă, pe care le aşteptam în pustiul mării, să le îndrăznesc trupul ars de nămol – urmărindu-i privilegiul perpetuării.

M-am înspumat spre o casă străpunsă de întuneric. Am luptat cu treptele destrămate, decimîndu-mi trupul spre mansardă. Prin arterele casei izvora sînge cald, feciorelnic. Pereţii se oglindeau în şoaptele asfinţitului. În oraş înnoptase dezarmant, dar lîngă mine, în fiecare amintire pe care o remodelam în saltul meu trupesc spre origini, soarele îşi fierbea palid provizia de raze. Şi miroseau sufletele a pînişoară proaspătă, înnoptată.

Mi se făcu dor de mere şi de sîni. M-am înecat în valurile iubirii, sperînd că Ea mă va salva de spasmul nopţilor de iubiri solitare în care natura sau poate Dumnezeu mă umilea, amintindu-mi că propriul meu trup mă înşală cu propriile mele gînduri lunatice, fără ca eu, fiara raţională, să mă pot revolta. Unde este, Doamne, liberul arbitru al dragostei? Dacă Fiul Tău S-a jertfit întru pulverizarea păcatului adamic, iar gîndurile Tale înrobitoare *creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pămîntul!* au fost spălate prin Mîntuirea Lui, de ce, Doamne, nu ne izbăveşti de spaima nenăscuţilor lupi care ne pîndesc orbirile erotice? De ce, Domnul Meu, îmi sfîşii iubita cu gîndul că fără progenituri viaţa ei ar fi văduvită de sens? De ce să-mi servească drept substitut la ceaiul calmant al iubirii, nevroza că fiul pe care trupul ei i-l cere drept tribut vieţii de pe pămînt (Îţi aduci aminte, Doamne, promisiunea trupului ei în schimbul coastei mele originare – actul meu de proprietate paradisiacă?), acest fiu smuls din trupul meu ar putea fi *calea ferată pe care roţile mele de mamă devotată merg cu dragoste şi certitudine, fără el, viaţa mea nu ar avea sens (…)?*

Cine să mă liniştească pe mine, Doamne, că iubirea ei pentru mine nu e o amăgire, o farsă regizată de buciumul ancestral al maternităţii, în finalul căreia singurul spectator care va aplauda frenetic va fi ţîncul rodit din sîngele şi oasele ei reumatice? Şi dacă, finalmente, lumea asta este pruncul decepţiei Tale adamice, la ce bun să-ţi plivesc tristeţea? (…)

M-au înspăimîntat aceste gînduri ce-mi răsăreau în ceafă ca nişte spini şi-am eliberat trupul pe care-l sădisem în mine. Am părăsit camera sufocată de sîngele soarelui apus şi, după lungi bătăi de orologiu, care amăgeau

miezul nopţii, am ajuns în faţa celei de pe urmă case părăsite a Cetăţii. Înnoptînd acolo, în singurătatea omenirii.

Jurnal de închiriat, folosit şi aruncat

Înainte încă de a învăţa să scriu am ţinut în minte două jurnale: unul pentru sentimentele şi întîmplările vieţii reale şi altul pentru pînzele vieţii închipuite. Încît astăzi, dacă ar trebui să mă gîndesc serios la vîrsta pe care o am, nu aş putea decît aproxima anii pe care îi port pe frunte. Femeile îşi poartă anii deasupra genunchilor, cînd pe coapse încep să se depună amintirile perioadelor de înflorire economică a gospodăriilor. Bărbaţii în schimb sînt veşnic tineri prin poftele lor pentru memoria coapselor feminine. Eu îmi port vîrsta conservată în călătoriile înnodate în vacanţele şi concediile instituţionalizate şi mai ales în drumeţiile închipuite, pe vremea cînd adormeam, în amurg, în nucul bunicii. Îmi aduc aminte în fiecare pauză de tăcere de bunica şi de pasiunea ei pentru jazz. De serile mocirloase (cînd ploua în Cotuna, era o aventură să ieşi la „şuşa" şi să mergi la vecernie) se leagă primele mele audiţii de jazz, în odaia prea întunecată pentru mine, unde gramofonul binecuvînta mărturisirile vocilor care încălzeau iarna camera de oaspeţi a vieţii mele. Bunicul îşi fuma trabucul burghez – singurul pe care colectivizarea nu i-l confiscase. Vorbea destul de puţin, iar clipele rare de confesiune îmi erau zile de sărbătoare. Nu-l durea nici pe departe războiul, nu se autocompătimea pentru victimile pe care el însuşi le adăugase statisticilor, credea că Istoria se desăvîrşise prin el şi prin celorlalţi. Trăia fără regrete. Anii îl prinseseră în viaţă vioi şi împăcat ca întotdeauna. Unii camarazi de-ai lui dezertaseră, alţii se prefăcuseră a lupta – trăgeau la întîmplare, cu ochii în ţărînă sau cu mîna pe chipiu; el nu. Îmi povestea că nu se grăbea, ţintea cîte un inamic şi apoi, haşti!, mi-l punea la pămînt. De ce trebuia el să tragă în oamenii care nu-i intersectaseră destinul niciciînd pînă atunci, de ce mai apoi inamicul devenise aliat şi deodată nu mai împărţea cu el bulinuţele de metal, ci cartoful şi ciorba, asta nu-l interesa pe el. Oamenii care despică firul în patru nu mai au timp să se concentreze asupra vieţii, aşa cum mulţi

combatanţi, confruntîndu-se cu iminenţa morţii, se aruncau asupra vieţii, multe din voluntarele Cruci Roşii întorcîndu-se acasă cu dublă identitate…

Bunicul n-a avut nici un copil de pe urma războiului, însă mulţi flăcăi din sat deveniseră tată pe vremea vărsărilor de sînge. Viaţa îşi vedea în continuare de monologul ei interior fără să ţină seama de cel exterior, în care letopiseţele nu se mai scriau cu litere bucălate ci cu cartuşe spiralate. M-a uimit întotdeauna faptul că oamenii care văzuseră moartea în carne şi oase – în carnea şi oasele combatanţilor reduşi la tăcere, aveau curajul să procreeze în continuare, ca şi cum ar fi fost furnizori de trupe pentru viitoarele războaie şi revoluţii. Mai puţin pentru revoluţii, căci fiii lor postbelici nu se grăbiseră să-şi rişte viaţa pentru drepturi şi libertăţi democratice.

Singura libertate pe care ne-o permiteam erau serile jazzohoolice. Iar peste timp m-am simţit din ce în ce mai înstrăinat de poporul meu, ale cărui gusturi muzicale bordeline, pline de grăsime, fum de grătar şi prostituţie, răsunau la orice petrecanie, fie ea şi în spaţiul sacru al munţiilor din Piatra Craiului…Munţii i-am descoperit întîmplător într-o după amiază refugiată într-o maşină cu număr impar. Oamenii care-şi pierd astăzi intestinele de dorul vechiului regim uită de viaţa lor cu numere pare şi impare şi de duminicile (singurele libere!) în care maşinile cu număr par sau impar, după caz, zăceau pe trotuar să nu consume prea mult din combustibilul cartelat naţional-patriotic!

Aventura mea amoros-montană mi-a preschimbat destinul într-o vînătoare perpetuă de rătăciri prin colbul patriotic. Studenţia mi-a făcut cadou cea dintîi hoinăreală de o mie de kilometri. În vacanţa de vară de după primul an de încercări studenţeşti am decis că e timpul să părăsesc pătuţul cald al familiei. Primul an de studenţie a fost o premilitară pe termen lung. Am aflat mai întîi ce înseamnă pomana apei calde. Fraternizam cu duşul rece care ne îngheţa bruma de cultură pe care o depozitam în gîndurile noastre în timpul cursurilor rigide, în schimb puteam să ne dezgheţăm sufletele în apropierea caloriferelor duhnind a căldură. Am descoperit că se poate dormi pe timp de iarnă cu geamul deschis, să nu ne mai înecăm dimineaţa în aerul de cantonament al camerei.

M-am antrenat în acel an pentru viitoarea mea escapadă. Încă din toamnă am început să mănînc foarte puţin (s-ar putea din lipsa banilor). Stăteam ore în şir în bibliotecă, uneori cu unicul scop de a evita cantina în

continuă deratizare, mă hrăneam cu opulenţa democraţiilor liberale. Din cînd în cînd o colegă social-democrată îmi furniza covrigi (chiar dacă nu era într-o campanie electoral – amoroasă) în schimbul buzelor mele culturalizate. În sesiune am căutat să mă obişnuiesc cu insomnia. Un ultim pas l-a constituit evadarea, cîte o noapte pe săptămînă, din cămin înspre gara centrală, unde experimentam somnul pe canapelele feroviare. Dar cel mai important exerciţiu simulator l-au constituit serile în care mă deghizam în cerşetor, căutînd să aflu dacă mă pot încrede în braţele întîmplării absolute. Dintotdeauna admirasem cerşetorii, refuzul lor total de a intra în sistem, deresponsabilizarea lor absolută şi încredinţarea propriului destin celorlalţi. Astfel cum există semeni care se roagă pentru noi, tot aşa există oameni care, dînd de pomană, se îngrijesc de o felie de destin al unui om pe care nu-l cunosc…

Şi trecu al treilea an de facultate şi hotărîi să mă prăpădesc prin ţară.

Joi 21 iulie 2000

Ora 5 dimineaţa. Mă bucur că mama a încuiat uşa în urma mea, nu vreau să mă gîndesc tot drumul dacă am lăsat-o, ca de-obicei, descuiată. În plus, sînt liniştit că am avut ocazia să ne zîmbim. Ei îi datorez totul, deşi nu i-am spus niciodată că o iubesc, nu i-am dăruit o floare…

În taxi am fost asasinat cu muzica asta tîmpită. Amintindu-mi de jazz-ul copilăriei mele, i-am azvîrlit în sictir banii, ca unui văcar îmbîcsit. Ce bine că trenurile noastre naţionale au întîrziere (ciclul feroviar românesc!), timpul nu ne presează, de asta nu prea avem remuşcări istorice naţionale şi personale, oricînd trecutul poate descăleca în prezent, făcîndu-ne surpriza să ne întîlnim cu vechile moravuri, tradiţii, spaime şi orgii… Vagonul este pustiit de întuneric. Mă linişteşte absenţa luminii, mă îmbie să-mi arunc gîtul pe geam şi să las slobode privirile mele – zburdaţi, dragele mele, e prima dimineaţă a libertăţii voastre! Cred că aţi obosit să cercetaţi panorame de trupuri feminine, e timpul să vă relaxaţi filmînd orizontul. Nu am nici un scenariu pentru evadarea mea. Nu ştiu decît că „va urma“.

Controlorul mă întreabă unde merg şi se posomorăşte cînd îi arăt biletul. M-a luat la per tu – înseamnă că doar eu bănuiesc borfaşul din mine – în lunile din prima iarnă studenţească, după două săptămîni de terapie intensivă cu pîine şi margarină, m-am înfruptat în fiecare dimineaţă, timp de douăsprezece zile, din fursecurile colegului de cameră, mulţumind celor 12 apostoli, cerînd în acelaşi timp iertare pentru nesocotirea lui „să nu furi!“. Şi totuşi m-am simţit nemaipomenit de bine furînd, nu pentru că aşa reuşeam să-mi potolesc diavolii foamei, ci pentru că evadam pentru o clipă din cinstea mea congenitală. În viaţa mea nu mai furasem nimic. O dată găsisem un portofel plin cu bani, l-am dus la miliţie şi peste puţin timp i-am reîntîlnit pe tovarăşii ofiţeri cinstindu-se la berăria zilnic centrală (Cu ce bani?!). În fiecare dimineaţă, furînd, îi ceream iertare colegului meu – mă opream în dreptul patului său şi-l închinam (el nu se închina nicicînd, de-altfel nici unul din noi nu o făcea, viaţa de cămin e un amestec reuşit de promiscuitate şi sfială colectivă).

De ce atîta penitenţă? Material o duceam acceptabil, cu banii pe care îi dădeam pe bambine aş fi putut mînca rezonabil. Scopul acestei flămînziri premeditate era de-a vedea cît de mult pot rezista în situaţii extreme şi clarificarea obsesiei pe care o purtam pentru cerşetori. Mi-aduc aminte că mă fulgera gîndul să-mi îngheţ unul din anii studenţiei şi să pornesc în lume vagabondînd. Iar fuga de-acum e o palidă reflecţie a acelui gînd…

Nu m-am supărat pe „naş“. Dacă nu mi s-a adresat cu dumneavoastră, nu înseamnă neapărat că ideea de respect ne este străină. Poate că e felul lui de-a se apropia de călători, vrînd să le sugereze că nu trebuie să se simtă singuri în personalul acesta somnambul, că el este undeva prin preajmă, chiar şi aşa rătăcit în bezna asta post-comunistă, oricum mai sînt o groază asemenea lui, pierduţi în tranziţie… Cel puţin el şi trenul lui au un scop bine definit: depoul. Sau poate că par eu mai puţulache decît sînt, o fi bine să arăţi mai tînăr decît ai la activ, oricum timpul exterior e insignifiant în faţa celui interior, cum eu am fost bătrîn dintotdeauna, pot spera la o adolescenţă pensionară şi, cine ştie?, poate chiar la o adolescentă.

Puţinii oameni refugiaţi în dormitorul acesta transtemporal personal dorm în pace. Cînd eram foarte mic, să fi avut trei, patru ani, mă întrebam îngrijorat cine veghează asupra omenirii în timp ce toată lumea doarme (Aflasem mai tîrziu, din cărţi, că la Kremlin, în timpul lui Stalin, era o

cameră care nu dormea niciodată – Tătuca sau poate CEKA veghea cu sîrg). Serviciile secrete aveau grijă ca nu cumva să te trezeşti în libertate, nici măcar cînd te-ntorceai pe partea cealaltă.

În Ploieşti trenul îşi luxează calea ferată spre Braşov.

Ora 22. Asemenea unui drumeţ flămînd, ploaia îmi bate în geam să o omenesc înăuntru. Iubesc ploile, libertatea şi lipsa lor de pudoare. Cînd plouă acasă ies şi mă vîntur pe străzi – mă plimbă vîntul, îi las plăcerea de-a mă îndruma. Ploaia este testamentul meu de fericire. Ador să-i spionez pe oameni zăpăcindu-se şi retrăgîndu-şi generalii din faţa ploii, adăpostindu-i în tranşeele domiciliare. Eu ies din garnizoana mea privată şi mă predau necondiţionat. Ploaia mă spală, mă purifică. Îmi îneacă teama, neîncrederea, pustietatea. Mă achită de laşităţile sociale, de refuzul de-a protesta deschis contra sistemului: profii te vor supus, resemnat, docil, sărut mîna coane. Iubesc să fiu pătruns de ploaie, mă plimb ore întregi, atunci cînd oamenii spun că soarele a apărut, iar norii au apus, eu îmi şoptesc că norii se rup în mine.

În noaptea asta dorm într-un cămin studenţesc, nu m-a costat prea mult, am negociat mita. Păcat că lipsesc păturile, perna şi cearşaful, mă învelesc cu o saltea.

Vineri 22 iulie. Poiana Braşov este plantată cu puieţi umani. Turişti, fotbalişti şi un singur pelerin. Îmi las bagajul la părintele Galaction şi hoinăresc prin munţi. Prea mulţi cîrnaţi, muzică în (s)exces. Îmi cumpăr un toiag în amintirea bunicului. Seara, ascultîndu-l pe părinte mă gîndesc la proiectele mele răsuflate de a mă călugări. Ideea m-a sedus atunci cînd mi-am dat seama că sînt pe cale să mă prind în plasa vanităţilor lumeşti. Atîtea nopţi pierdute pentru a demonstra celor din jur că sînt ceea ce par a fi. A doua porţie de libertate mi-am servit-o în clipa în care am început să mă dezinteresez de părerea celorlalţi privind universul meu. Sînt liber să mă clădesc exclusiv în funcţie de voinţa mea. Atît timp cît mizez mai mult pe orizont, pe munţi, pe Dumnezeu, decît pe aproapele necunoscut mie, orice înfrîngere sau umilinţă este pasageră.

Chilia este la subsol, deasupra se înalţă bisericuţa. Nici prin imaginaţie nu mi-a trecut că poţi afla civilizaţie în underground: gresie, faianţă, duş cu apă caldă, televiziune prin cablu. Dorm în camera de oaspeţi, într-unul din cele două paturi, străjuit de sacru – cărţi sfinte, lumînări aprinse, icoane, busuioc, Rugăciune. Nihil sine Deo şi Nimic prea mult – îmi promit să mă

călăuzesc după ele. Rareori mi-a fost dat să întîlnesc un om atît de jovial şi în acelaşi timp cu nişte trăsături sobre, patriarhale, precum părintele. Mă simt în siguranţă aici. Toate armurile sînt inutile, întregul meu sistem de securitate personală a căzut. Îmi place că pot vorbi deschis şi împăcat, aici, în pridvorul lui Dumnezeu. Pînă la metafizic sînt compleşit de fizic: călugărul este un bărbat tînăr, viguros, cu barbă deasă şi protectoare. Din copilărie încă mi-au plăcut străinii bărboşi, neraşi. Comunismul îţi impunea să te razi la milimetru ,să-ţi porţi chipul neumbrit de secrete, ca nu cumva să ai o privire conspirativă. Ştiu că în anii 70 mulţi pletoşi şi bărboşi erau săltaţi de pe stradă şi traşi în lama egalizatoare a regimului. Descopeream în cărţile sfinte, pitite în casele bătrîneşti, chipuri de bărbaţi cu plete şi barbă lungă. Iar mai tîrziu am aflat că în medieval bărbaţii din clasele nobiliare purtau părul lung. Îmi plăceau acei cavaleri din cărţi şi de pe străzi care neglijau să se ferchezuiască. Oamenii cu tenul proaspăt ras, tras la sfoară, îmi păreau, ca şi astăzi, aroganţi, opulenţi, barbari, împrăştiindu-şi insecticidele înfumurării în public. Dar patriarhalii! Preoţii care slujesc în bisericile rurale, privindu-i pe ţărani cu blîndeţe şi înţelegere, părinţi a căror barbă mă cutremura în pruncie cînd mergeam la spovedanie. Biserica îmi părea imensă; era pitiţă printre uliţi dese şi arborifere, răsărea dintr-odată înlemnindu-te. Ori de cîte ori ne abăteam de la „şuşa“ către ţintirimul moşilor noştri, aveam impresia că am greşit drumul, îmi părea că poteca este alta, mereu alta, bănuiesc că, fără să-mi dau seama, speram să ne rătăcim. Ajungînd la poarta bisericii, sacrul mă copleşea; cînd bunica mă îndemna să fac mătănii, eu îngenuncheasem demult. Îmi era o frică teribilă în biserică. Atîta timp cît mă jucam împrejurul ei eram liniştit. Mă plimbam printre morminte, încercînd să deslușesc numele celor adormiţi şi mi-i închipuiam sporovăind în ceruri despre noi, prizonierii pămîntului, despre rude („iar se ceartă din pricina moştenirii“) şi chiar despre mine, care nu-i cunoscusem, dar îi simţeam aproape. Obişnuiam să mă opresc în dreptul fiecărei cruci şi să-l rog pe Dumnezeu să-i îngăduie pe cei pe care pămîntul nu-i mai încăpuse. Aveam să descopăr peste ani într-o carte următorul gînd: „Pentru cei cărora pămîntul nu le mai oferă nimic, s-a inventat cerul“.

Duminica plecam de-acasă de dimineaţă prin livadă, urcam printr-un lan de porumb, poposind clandestin în mărginimea ţintirimului. Pe drum priveam înapoi observînd cum gospodăria, locul meu de joacă, dispărea. Dar ştiam că ea rămîne în viaţă, cît timp bunicul trebăluia prin curte.

Astăzi intru destul de rar în biserică, în schimb mă plimb foarte mult prin cimitir. În sesiune merg în cimitirul Eternitatea şi studiez pentru examene. Am descoperit o băncuţă cumsecade şi o măsuţă netedă pe care îmi arunc ţoşca cu cărţi. E umbră şi-i linişte. Din cînd în cînd înalţ privirea spre crucile bătute de vînt, flămînde de amintiri. Crucea este fruntea mormîntului, pe braţele ei este înscrisă memoria celui odihnit. Uneori zăresc în depărtare o procesiune. Omul pătrunde-n veşnicie tăcut, liniştit, în somn. Nimic din agitaţia din noi. Serenitatea e primul pas spre mîntuire – „Împacă-te cu tine şi cu lumea, dacă doreşti să te împaci cu Hristos".

Plimbările pe aleile vecine mormintelor mă liniştesc. Victoriile şi înfrîngerile mele se relativizează, sărutul sau palma ce-mi netezeşte obrazul îşi pierd conturul. Uneori mă opresc lîngă uşa bisericii şi ascult liturghia. Intru înăuntru numai în răstimpurile de puritate…

Părintele mă binecuvîntează şi pornesc alături de Domnul în călătoria mea nelegitimă. „În urma noastră vine Dumnezeu"– astfel mi-a glăsuit o copilă care cerşea în înserarea din faţa Mitropoliei. Mă întorceam din căminul studentelor mele (colegele mele de facultate mă hrăneau deseori, aveam pusă deoparte o cameră de cămin, păşeam în ea ca într-o sufragerie, întîmpinat de surpriza bucuriei. Toţi acei ani, ele au avut grijă de mine: m-au hrănit, m-au îmbăiat, mi-au dăruit cursuri şi iubire, m-au dus la teatru şi la cinema, m-au convins să nu abandonez facultatea. Le iubeam, le-aş fi luat pe toate în căsătorie, dar nu doream să tulbur armonia camerei lor şi am rămas singur, fidel tuturor. Astăzi le caut şi nu le găsesc, lipseşte un trup din mine – pe care l-am lăsat lor amintire, celor cărora nu le-am spus niciodată cît de mult le doresc. Nu am îndrăznit să le cerşesc trupul, lor, celor care m-au hrănit cu hrana lor, care m-au îmbăiat cu lacrimile lor, spălîndu-mi rănile trupului. Trup pe care-l uitam adesea printre corzi de rock, blues şi jazz, alături de cutii de bere şi picioare desfăcute. Iar pe ele le-am iubit ca un neînceput, un nepriceput, un nemeşteşugit), într-o seară tîrzie, mă îndreptam spre „casă" şi am zărit-o pe micuţa cerşetoare. Era nouă jumătate seara. Am intrat în vorbă şi am aflat că părinţii (tatăl şi mama adoptivă) o trimit să le aducă bani. Nu ştiu ce am vorbit, dacă am simţit sau nu compasiune, dacă mi-am rupt sau nu o hîrtie din raţia zilnică de bani destinaţi cheltuirii. Dar ştiu că înainte de-a ajunge în staţia de autobuz, coborînd dinspre Trei Ierarhi spre Podul Roş, s-a oprit şi a întors

uşor capul şi a rostit cuvintele care mă vor călăuzi pînă la sfîrşit. S-a urcat ori mi s-a părut că se urcă într-un autobuz şi nu am mai întîlnit-o niciodată.

Sîmbătă 23 iulie. Drumul forestier dinspre Poiană spre Braşov este pustiu. Iubesc neglăsuirea pădurii. Soarele mă păndeşte de după arbori şi nu sînt semne de ploaie. Lumea pe care o întîlnesc urcînd spre Poiană (în majoritate vîrstnici) îmi dă bineţe. Mă bucură această complicitate, familiaritatea cu care mă întîmpină îmi crează iluzia că sînt unul de-al lor, unul dintre ei, care se întoarce acasă, în Braşovul lui. Spre ieşirea din pădure o doamnă veghează o brumă de capre. „Să nu te abaţi niciodată din viaţă“ îmi spune şi nu o înţeleg.

Ajung la Pietrele lui Solomon şi la prima şcoală românească, cea din Şcheii Braşovului. Pe drum m-am strecurat printre uliţe înguste, proptite în case. Şi nu m-am sfiit să arunc o privire în camerele lor, zărindu-mă pe mine însumi în intimitatea caselor, recitind jurnalul acesta sau învăţînd să cînt la pian. Hoinărind apoi pe bicicletă printre aceşti străjeri de piatră, grăbindu-mă spre biserică.

Înaintînd spre liceul german ochii mi-s furaţi de o reclamă a unui atelier de pompe funebre: „Vrei nu vrei, tot la noi ajungi!“…

E odihnitor parcul acesta restrîns. O ceată de adolescenţi cîntă folk.

Îmi vine în minte să experimentez un gînd: Mă duc la o doamnă de vîrstă mijlocie, îi spun că sînt într-un traseu turistic, că aş avea nevoie de găzduire pentru o noapte şi că la hotel e scump (Îi arăt legitimaţia de student şi biletul în circuit). Mă priveşte neîncrezătoare şi-mi spune c-ar trebui să abordez fete mai tinere. Anticipasem reacţia ei, oamenii se tem, (dacă eram fată, oare ar fi acceptat?), dar m-aş fi bucurat s-o fi putut convinge. În pruncie îmi fabricasem o poveste, un mit personal: se făcea că eram un bărbat matur şi că într-o seară, o tînără fără adăpost îmi cerea găzduire. Eu o luam cu mine, o primeam în casa mea. Îi pregăteam cina, în timp ce ea se îmbăia. Apoi stăteam de vorbă o noapte nesfîrşită, iar a doua zi eram îndrăgostiţi…Într-un vis alternativ eu eram cel fără identitate şi ea mă adăpostea – iniţial în casa ei, ulterior în inima ei.

O noapte petrecută în gara din Braşov. Puţini călători, mulţi vagabonzi. După ora două, începe distracţia. Doi dintre ei, mai răsăriţi, pun bucăţi de hîrtie între degetele sau în părul celor care dorm şi le dau foc. (Chiar acum cînd citesc aceste rînduri corectorul îmi spune că se cheamă *poştă.)* Cei care nu dorm, rîd complice cînd victimile se deşteaptă

dezorientate. Dacă victima adoarme, reprezentația se reia, dacă nu, ea asistă inocentă la spectacol.

Pe la patru apar niște gardieni care-și rotesc mustățile prin sală și pleacă. Noaptea trece dureros de greu, iar cînd se luminează o pornesc spre centru. Mă spăl pe față la o ciușmea publică; numai în Brașov am întîlnit așa ceva. Este o zi însorită. În Piața Sfatului întreb pe unde se poate urca Tîmpa și iau drumul celor 24 de serpentine. Încep urcușul șerpuitor prin pădure, pe la jumătatea drumului intru în vorbă (pentru prima dată de la plecarea mea de-acasă am o conversație cu un străin), cu un tip din București care are părinții în Brașov; îmi spune că dacă ar avea spațiu m-ar găzdui la ai lui. Îi mulțumesc pentru atenție, iar gîndul lui omenos mă înviorează, alungîndu-mi deja oboseala pe care o voi acumula la noapte în gară (spre dimineață voi părăsi Brașovul). Dacă aș urca zilnic Tîmpa aș trăi o sută de ani (Bine că nu-s brașovean!). Îmi vine în minte o scenă din Poiană: Un puști păzește o samă de vaci și din cînd în cînd se proptește în ele; le împinge din lateral măsurîndu-și forțele. La un moment dat se plictisește și începe să le mulgă (fără căldare, desigur!). Mi-l notez în memorie: Puștiu' și țîța vacii din Poiană. Cînd va crește – peste cîteva clipe, noua generație e precoce – tot așa se va juca? Dar cu țîța cui?

M-am cocoțat în vîrf pe niște stînci și privesc Brașovul *de sus*. Un cerc de foc (în orașul vechi, majoritatea acoperișurilor sînt roșii) îmi pîrjolește de fericire ochii. Spre orizont se întinde liniștea amiezii. În partea diametral opusă (mă ridic și străbat cîțiva pași printre stînci) se înalță orașul nou („fabrici și uzine") care de sus pare o carieră de piatră alb-cenușie, tăiată în bucăți identice. Rotindu-mi privirea descopăr două orizonturi: medievalul (medievalul din mine) și modern-socialismul.

Din nou suspendat (la propriu!) deasupra Brașovului. Nu mi-e teamă să cad, nu sînt tentat să o fac. Mi-am înfrînt moartea, îngenunchindu-mi teama de sfîrșit încă din liceu. În copilărie îmi era imposibil să-mi reprezint dezintegrarea fizică. Într-o perioadă eram fascinat de genunchii mei – care supraviețuiau vitejește tuturor încercărilor jocurilor copilăriei; chiar și mutilați de asfaltul terenului de fotbal, îi îndrăgeam – erau mereu de încredere, răspundeau prompt la comanda mea de a fugi de-acasă. Obișnuiam adesea să trag chiulul din gospodăria părintească, evadam – de cele mai multe ori singur – spre parcuri, crînguri și alte spații ecologice, pe atunci neînregimentate politic.

Cel mai fericit eram la marginea Urziceniului, pe buza Ialomiţei, îmi era teamă de apă, ideea de înec îmi parvenea indirect prin cele cîteva cruci care vegheau tăcut rîul. Crucea era puntea mea de legătură cu cei de Dincolo: *Aici zace robul lui Dumnezeu*…Chiar şi astăzi, în plimbările mele albe prin veşnicie, mă opresc în dreptul crucilor, aflîndu-le identitatea. Cînd oamenii din jurul meu mă disperă, mi-i imaginez zvelţi, cu braţele întinse, ca într-un imens cimitir.

Noaptea vine iar şi încă o seară petrecută în gară mă oboseşte. Nu am ochiul format şi nu deslușesc prostituatele care mişună cu siguranţă printre noi. Majoritatea trebuie că au un trecut dramatic: incesturi, violuri, abuzuri de tot soiul. Cîndva mă imaginam căsătorit cu o prostituată – încercînd să o conving să se lase de vocaţie şi să se reconcilieze cu propriul trup.

Luni 25 iulie. Un fior de teamă suspină în personalul care mă poartă spre Sighişoara. E aproape beznă în vagonul supraetajat şi îmi aduc aminte de frica pe care întunericul din pruncie mi-o strecura sub plapumă. Ajunul din copilărie cu lumînări şi basme topografiate de imaginaţia mea primitivă – zmei antropofagi şi cenuşărese bineînţeles despuiate de zmei (astăzi, arareori, cînd cineva îmi fură iubitele imaginare, mi-l închipui ca un zmeu impotent). Mai mult pentru a alunga demonii tăcerii de mormînt din vagonul mult prea gol, o întreb pe controloare (o femeie singură în noapte, fără zmeu) cînd ajungem la Sighişoara. „Curînd…“ Toată viaţa îmi pare a fi trăit sub oblăduirea acestui *curînd*: nu-mi amintesc să fi înaintat vreodată spre viitor, dimpotrivă viitorul se dedica prezentului, zilele soseau neaşteptate, deseori luîndu-mă prin surprindere, cînd marţi era deja joi. Trăind şi astăzi „în curînd“ nu sînt dependent de timp, de zile de naştere. Mă privesc foarte rar în oglindă, de aceea existenţa mea este ciufulită, rebelă, ca o barbă patriarhală (bineînţeles!) în vînt (vîntul tranziţiei?). Iar cînd se întîmplă să dau ochi în ochi cu un ciob de sticlă îmi privesc chipul de la stînga la dreapta, mă concentrez asupra fiecărei văi şi asupra fiecărui vîrf de munte, tresar în faţa eroziunilor, calmîndu-mă cînd regăsesc bolta ochilor. Sînt conştient că norocul omului care sînt, steaua vieţii mele, craii de la Răsărit – sînt cei doi ochi verzi pe care neamul meu îi poartă de generaţii. Multe familii se sting pentru că nu au vitalitatea privirii noastre. Noi nu privim, noi tălmăcim priveliști. Privindu-te, noi te povestim, îţi aducem aminte istorii personale pe care le-ai uitat sau pe care nu le-ai bănuit niciCînd. Privirea noastră nu doarme, ea ocroteşte visul. Ochii mei

zidesc lumi şi suflete. Bărbaţii din neamul meu nu sînt viteji, nu poartă pumnalul la coapse, ei biruiesc fisurîndu-te cu privirea. Nu te teme, suflete drag, aproapele nostru, noi nu te îngenunchem decît pentru a-ţi da binecuvîntarea aducerii aminte. Noi nu-ţi glăsuim lucruri pe care nu le ştii, noi te slujim întru reamintirea a ceea ce eşti.

Adeseori oamenii care mă întîlnesc, mă întreabă, după ceasuri de taifas, dacă nu m-au întîlnit mai demult. Dragii mei, eu nu sînt decît zidul plîngerii în faţa căruia voi vă destăinuiţi vouă înşivă. Eu nu sînt decît o umbră trecătoare care vă reflectă identitatea pe timp de întunecime. „Îmi faci bine, îmi mîngîi sufletul" – cunoscu-vă gîndul acesta pederost. Eu vă sînt popasul de rugăciune, acatistul pe care, grăbit, îl laşi la poarta mănăstirii…

Este liniştitor de răcoare în dimineaţa asta. Trenul stă proptit pe calea ferată, între munte şi răsărit. Nu aşa îmi închipuiam gara din Sighişoara – scundă, tăcută, sprijinindu-se de stînci. Vagoane cu lemne dormitează în gara cenuşie, ca nişte sicrie aşteptînd focul iadului. Deasupra lor se înalţă muntele împădurit. Arborii sînt încolonaţi în tăcere, cu frunzele lăsate şi fruntea descoperită, jeluindu-şi fraţii plecaţi dintre ei. Oameni destoinici s-au ridicat din neamul meu. Vlăjgani lemnoşi îşi înalţă trufaşi aburii dintre brazii care încartiruiesc gara. Spre dimineaţă le surprinzi respirările, sufletul care urcă şi coboară din cer.. Oamenii respiră natura, munţii îl respiră pe Dumnezeu.

Cînd am plecat spre Ardeal mă aşteptam la trenuri şi gări occidentale, dar constat că socialismul prim-constructor a lăsat vlăstari în toată ţara, risipindu-şi sămînţa peste pubisul virginal al patriei. Mă îndrept către primărie unde las cîteva reviste pentru care, în schimbul tăbîrcirii lor atîţia kilometri, grijuliu (nici o legătură cu grijania mă-tii!) Fotea mi-a dat adrese ale unor amici care demult migraseră spre alte ţări de soare pline (Soarele mă-sii!). Mă bucură legitimitatea mea culturală, deşi nu obţin nici o ţîţă cu lapte, fie şi praf, în schimb.

Mă bucur că ajung în oraşe la revărsatul zorilor, am ocazia să le admir dormind, oferindu-mi-se prilejul să le aflu intimităţile. Nu mă bucură femeile care îmi împrumută dragostea fizică, mă emoţionează cele care îşi lasă capul pe perna patului vieţii mele intime, făcîndu-mă complice la predarea lor necondiţionată. Faptul că un om consimte să facă dragoste cu trupul tău poate fi un capriciu, o întîmplare, un flux biologic. Dar cînd un

necunoscut (orice om, indiferent de timpul pe care ţi-l împrumută, îţi va rămîne un străin, întrucît tu nu-i vei afla niciciînd adevăratul trecut, primul vis erotic, prima prăjitură poftită, întîiul sărut şi lacrima dintîi, cel de pe urmă zîmbet al vieţii) se întinde şi adoarme alături de răsuflarea ta, primind sau nebăgînd de seamă că tu îl veghezi, încercînd să-i afli privirea interioară, te apropii de graniţa trupului său, privind dincolo de frontiera fizică a somnului.

Mă gîndesc că nu ne putem bucura de timpul existenţei noastre, ci numai de timpul unor epoci trecute. Iată, eu intru astăzi într-o cetate care mi-ar fi fost interzisă în medieval. Învăţăm istorie, ne amestecăm printre gîndurile celorlalţi, citindu-i sau ascultîndu-i; le dăm ghiont spre confesiune, însă foarte rar ne facem diagrama vieţii noastre, căutînd să descifrăm implicaţiile şi sensurile ei ascunse – evenimente pe care trebuie să le trăim spre a afla ceva despre noi înşine, întîmplări prin care destinul ne vorbeşte.

Cetatea Sighişoarei se predă răsăritului. E pustie şi liniştea îmi vesteşte un asediu prezumtiv. Nu-mi pot reprezenta zvîrcolirea războiului, fărîmiţarea cărnii, foamea şi frigul, dar înţeleg resentimentul liniştii care pune capăt înfruntării. O linişte dureroasă, un pact tacit care leagă pe oamenii care nu mai au a-şi spune nimic. Tăcerea prizonierilor. Creierul negru al umilinţei şi abuzurilor. În timpul confruntării armate combatanţii au iluzia că bestialitatea e legitimă, că inumanul şi violarea fizică a celuilalt este permisă de iluzia victoriei: să cucereşti, să îngenunchezi, să impui un crez, o idee, o iluzie. Dar după ce alteritatea se predă, cînd bătălia a fost cîştigată „legal", se dezlănţuie oroarea: violuri, pedofilie, masacrarea civililor. Războiul nu ţine cont de ideea de umanitate. Cum ai putea să-i tratezi pe prizonieri conform Convenţiei de la Geneva cînd pînă acum o clipă, în mintea ta, ei erau demonii pe care trebuia să-i exorcizezi, ucigîndu-i? Cine-şi permite să traseze linia dincolo de care barbaria se metamorfozează subit în „drepturile omului"? Drepturi care pe timp de pace ar putea dovedi sensibilitate şi filantropie, dar care, în vreme de război, nu sînt decît expresia unui cinism preumanist. „Haideţi să oblojim trupurile pe care pînă mai ieri le striveam…"

Îmi place Ardealul pentru cetăţile şi rîurile lui medievale, iubesc să mă rătăcesc pe străduţele înguste, să simt că cerul adunat între ziduri îmi taie respiraţia. Mormintele îmi par a avea un gust diferit, o claritate spirituală.

Cum să fii indiferent faţă de propriul destin cînd te privesc atîtea ziduri mărturisind vremuri demult apuse? Cînd fiecare cărămidă poartă în piept doliul celor răpuşi…Cetăţile sînt vii întrucît poartă încrustat în ele sufletul celor care au trăit în sanctuarul lor. Acum înţeleg de ce nu avem voie să jignim pietrele prin indiferenţă: ele poartă pe buze memoria celor dispăruţi, uitaţi, nebănuiţi. Se poate ca oamenii să procreeze din teama de-a nu fi uitaţi, de-a nu li se surpa piatra de mormînt. Cînd eşti tînăr, lumea te adăposteşte la coapsa ei, te poartă prin valurile vieţii, uitîndu-te pe tine însuţi. În apus de existenţă, cînd trupul refuză invitaţia la hoinăreală pe care gîndul nu oboseşte să o trimită, te întorci cu faţa spre Ai Tăi, le cerşeşti prezenţa, apropierea, dragostea.

Pe timp de bătrîneţe am să mă retrag la schit, îmi voi călugări trupul şi dependenţa lui de celălalt. Nu mă voi resemna fără iubirea fizică, voi căuta să mă ofer Cerului…

Îmi place vorba ardelenească, mi-aş dori să fiu alintat şi alinat de o localnică. (Ţărăncuţa simplă şi suavă care te aşteaptă seara în pridvor, în timp ce tu îi aduci obosit dragostea cea de toate zilele). Cînd le aud vorbind, ardelencele mă cuceresc: Gîndul lor tărăgănat în vorbă, vocalele prelungi ale şoaptelor mă topesc, mă lăcrimează. Îmi aduc în gînd cel dintîi scîncet al umanităţii, revărsatul dintru început al zorilor – cînd tăcerea care a ocrotit actul creator al Domnului fu străpunsă de primul ţipăt al omului.

Mă simt atît de liber aici, unde sînt străin. Deşi am rucsac în spate ,nimeni nu poate bănui sutele de kilometri care mă despart de vatră. Dorianul din mine – Dorian, sfînt argentinian – a devenit Dorian pribeagul. Ador incertitudinea evadării mele în Ardeal, glasurile lipsite de identitate care mă cheamă să cunosc ceea ce nu am aflat, ceea ce nu pot bănui şi care mă poate mîntui – aici pe pămînt. Este vitală şi mîntuirea pămîntească; nu poţi aspira la salvarea sufletului Dincolo, dacă nu veghezi asupra mîntuirii fizice şi sufleteşti de aici, de la noi. Oamenii luptă să dea curs destinului lor spre a desăvîrşi această viaţă pregătitoare pentru ce va veni după. Unii dintre noi mor, alţii se *săvîrşesc* din viaţă – trec Dincolo împliniţi, împăcaţi că au clădit pe fundaţia vieţii propriul sine.

Îmi rotesc pentru ultima oară sufletul, vreau să păstrez amintirea Cetăţii în trup, şi mă arunc în trenul de Sibiu.

Luni- marţi 26-27 iulie Demult fost-am în tabără la Sălişte. Şi am descoperit Sibiul într-o dimineaţă evadată din tabără, împreună cu cîţiva

colegi. În timp ce ei s-au afundat într-o partidă de biliard, eu mi-am luat tălpăşiţa spre oraşul vechi. Mă perindam prin oraş, ascultînd glasurile maghiare şi germane. Nu înţelegeam o boabă, dar eram fascinat – privind clădirile vechi, ascultînd gîndurile rostite şi lipsite de înţeles pentru mine, aveam impresia, uneori chiar certitudinea, că sînt într-o ţară străină. Iar acum redescoperind Sibiul trăiesc acelaşi sentiment. Pînă atunci, chiar şi la sute de kilometri de natalitatea mea zilnică, mă simţeam în familiar. Acum totul mi se înfăţişa străin; aveam senzaţia că mi-ar fi imposibil să adresez o rugăminte sau un strigăt de ajutor cuiva. Şi pentru prima dată de la începutul aventurii mele, începeam să simt apăsarea singurătăţii. M-am refugiat în Catedrală şi i-am vorbit Domnului…

Timpul s-a scurs şi oraşul adoarme. Refuz să mă întorc în gară, prefer să mă plimb o noapte întreagă prin Sibiul vechi.

*

Am fost de trei ori în Sibiu, pentru că peste încă doi ani aveam să revin în Ardeal. Cînd scriu aceste rînduri trăiesc în paralel amintirile a trei vieţi.

*****

E pustiu de linişte. Este prima dată cînd mă plimb într-un oraş *străin pe timp de noapte*. Am revenit în gară spre a reface traseul înspre Sibiul vechi, acum în noapte. În cîţiva paşi ajung la drumul pietruit care urcă spre oraş. Pe stînga este liniște, drumul este însoţit de zidul Bisericii Evanghelice, în dreapta, puţin mai la vale, se aude un rock domol. Sacrul şi profanul, liturghia şi simfonia chitărilor. Barul este mai la vale decît biserica, pînă să ajungi la serenitatea sufletului trebuie să cunoşti zbuciumul lui. Biografia multor sfinţi este consolidată cu păcate: femei, alcool, trup. Înainte de a-ţi converti existenţa întru purificare, trebuie să-i cunoşti ţesuturile, ventricolele, sîngele.

Ajung în buza pieţei. Sînt însoţit de case cu etaj adăpostite de arbori. O fereastră deschisă îmi aduce în noapte şoapte şi sărutări. O clipă sînt tentat să mă opresc, privind. Renunţ la gînd şi colind străzile goale pușcă.

Sînt nedumerit a nu găsi în nici un oraş din ţara asta o biserică deschisă pe timp de noapte. Aş vrea să-mi fie permis să intru la orice oră din zi sau din noapte în alt sacru decît cel din mine. Mi-aduc aminte de plimbările nocturne ale lui Cioran şi de conversaţiile lui cu prostituatele din Sibiu. Visez să întîlnesc una cu care să pot discuta, povesti, filosofa. De cîte ori am fost tentat în Iaşi să merg la vînzătoarele de iluzii m-a oprit gîndul că nu am avea despre ce vorbi, că ar refuza propunerea mea indecentă de a-mi povesti despre vieţile lor. Îmi doresc să existe un spaţiu în care să mergi, să serveşti o cafea, să vorbeşti cu ele despre literatură, artă şi filosofia trupului, ca abia apoi să te laşi în voia soartei şi a simţurilor. Aş scăpa de oroarea de-a plăti o femeie care să se prefacă a-mi întregi trupul…

Garda îmi verifică identitatea. Ca întotdeauna, tendinţa mea de a mă justifica: le povestesc despre proiectul de a încolţi Ardealul. Este evident că nu sînt un om liber – ar fi trebuit doar să le arăt buletinul şi să tac. Dar cred că am nevoie de puţină conversaţie, chiar şi cu oameni inutili.

Mă strecor în bar, comand o băutură şi o picoliţă, ascult rock-ul care mă vitalizează. Mai este puţin şi ziua se va pune pe treabă.

Prin clasa a şaptea am descoperit rock-ul. Am simţit că este genul de muzică capabil să povestească adecvat stările sufleteşti. Afli în rock durere, disperare, iubire, fericire, optimism. Sînt exclusivist şi-mi aleg prietenii în funcţie de muzica ce le alină singurătăţile – muzică al cărei scop este să te răscolească, să te smulgă din indiferenţa strămoşească, din uitarea de sine, revoltîndu-te. Revolta să te vizeze în primul rînd pe tine. „Mă revolt, deci exist“. Nu poţi spera să evoluezi, să te înalţi deasupra propriului eu, să te eliberezi zilnic de trecut spre a face loc/faţă viitorului, dacă nu ai un 68 personal, dacă nu te iei la trîntă cu trecutul personal şi public, provocîndu-ţi amintirile şi sentimentele la un duel cu reflecţia şi analiza. Eu nu învăţ nimic din greşeli pentru că nu-mi propun asta. Dimpotrivă vreau să repet la infinit cele cîteva erori fundamentale pe care le-am învăţat din experienţă, să le pun în practică cu oameni diferiţi. Am zestrea mea de prejudecăţi şi falsităţi – pe care îmi mizez viaţa.

Viitorul nu mă înspăimîntă, nu mă ia prin surprindere, cunosc dinainte ce erori voi face şi prin urmare ştiu la ce să mă aştept. Din cînd în cînd, pentru a nu mă plictisi, evadez din caruselul greşelilor şi pedepselor *deja connu*, şi mă comport *comme il faut*. Atunci lumea mă adoră, părinţii întineresc, iar iubitele renunţă să mă înşele. E un *intermezzo scurtissimo* . Cînd

ți-e lumea mai dragă, mi se dereglează circuitele, mi se arde bobina, cade sistemul naţional (de etnie română!) energetic. Şi din nou acele: „ți-am spus Eu!“, „știam Eu!“, „mă aşteptam la asta din partea ta!“ – *dragul meu*! *Hai seakteare,baiby!*

(…)

Ziua se pune pe studiu: lumina ne cercetează din creştet pînă în picioare, ultraviolete pentru fete, pistruieţi pentru băieţi! Cei mai matinali sînt salubritarii (din respect pentru măturători am folosit un neologism!). Dacă voi ajunge vreodată măturător profesionist, voi căuta să lucrez numai în ture de noapte. Ori de cîte ori eludez somnul de noapte, am credinţa că trăiesc mai intens decît semenii care dorm, descoperind amintiri şi fapte pe care foarte puţini le cunosc: noaptea sărutul pe aleile pustii e cu mult mai moale, paşii care se grăbesc spre casă – mai rari, Dumnezeu e mai aproape de pămînt, timpul curge relaxat, iar cerul respiră prin stele. Dragostea pe timp de noapte este mai sfîntă decît intimităţile care se consumă pe străzi diurne.

Tramvaiul mă poartă spre Răşinari. Sînt emoţionat pentru că voi vedea casa celui mai apropiat scriitor pe care l-am avut în adolescenţă, Emil Cioran. Vatmanul stă cu picioarele spînzurate de bord şi fumează. Mergem atît de încet încît am impresia că nu vom ajunge niciodată. Majoritatea pasagerilor coboară în poarta unei fabrici. Sîntem călăuziţi de pădure. Zăresc o suită de ciclişti şi mi se face dor…Final de staţie Răşinari. Sînt ghidat către Cioran. Cobor lîngă un rîu şi mă schimb în pantaloni scurţi. Pornesc la drum. Mă proptesc cu privirea de piatra de hotar a lui Cioran: o casă solidă, păzită de un rîu. În faţa ei, bustul mărunt al bătrînului. Bat emoţionat în poartă. Apare un străin care nu mă poftește înăuntru. Nu mi se spune „aici nu stă nimeni!“ ci „ Aici e o casă particulară.“ Am fost adus pînă la Cioran, înconjurînd satul de o maşină locală; la un moment dat aceasta a trebuit sa fie împinsă; în timp ce o urneam din loc gîndeam că automobilul va demara în trombă, cu bagajul meu cu tot.

Dezamăgit, mă hotărăsc să mă culc pe muntele/ coasta Boacii/ lui Cioran. Aproape aţipesc privind orizontul. Mă prinde o senzaţie de *deja Sihăstria*: atît de liniște încît calmul existenţei, viaţa însăşi nu depăşeşte linia orizontului. Privind orizontul Sihăstriei nu-mi venea să cred că dincolo este

viaţă, oameni, mare. Privind aici orizontul îl înţeleg, în sfîrşit, pe Cioran – căderea lui din paradisul natal, în timp…

Doi cîini, cu siguranţă din timpul acesta, se abat asupra mea. Avînd în urmă o experienţă similară ieşană, încep să le vorbesc. Asemenea potăilor iasiote, cîinii ardeleni mă privesc o clipă stupefiaţi, apoi se privesc unul pe altul întrebător şi se îndepărtează dînd din cap. Ce bine că mai există şi devălmăşie în ţara asta, nu trebuie să ceri permisiunea nimănui pentru a dormi sub coviltirul lui Dumnezeu.

Părăsesc Răşinarii cu gîndul că Cioran ar fi fost fericit dacă ar fi rămas un ţăran analfabet care se bucură de ţîţa leliţei aşteptîndu-l seara în pridvor. „Bătrîne, ai părăsit paradisul pentru pribegia gîndului înţelept!"

Mă apropii de Sibiu pironindu-mi privirea pe chipul de stîncă al şoferului unei maşini de teren. I-am făcut din mînă şi chiar m-a luat. Valsez cu inima şi pulsul între fascinaţie şi teroare: doi ochi imobili aruncaţi în orbita unui obraz de rocă dură. Nici urmă de suflet pe acest chip preistoric. Nu-mi dau seama dacă omul acesta se gîndeşte la ceva – poate chiar să mă ucidă pe mine. Îl scrutez ca o victimă care îşi priveşte anesteziată călăul. Dacă omul acesta ar scoate un revolver şi mi l-ar pune la tîmplă, nu aş schiţa nici un gest, nici măcar de resemnare. Aş accepta fapta ca pe o consecinţă legitimă a acestui chip imobil şi transuman. Dacă pînă acum ideea de „legiune străină" era o pură abstracţiune, acum toată figura cazonă a vieţii prinde contur. Am ajuns, spre nefericirea mea, în Sibiu. După ce mă întreabă politicos dacă mă poate lăsa în centru, stalinul autohton cade din nou în tăcerea rece a universului. Ajuns la destinaţie îmi sînt refuzaţi, gentil, banii. Cobor şi rămîn pironit locului, în timp ce maşina se îndepărtează ca o fantasmă. Bănuiesc că totul a fost real.

Pardoseala catedralei ortodoxe este acoperită de frunze. Pe masă aşteaptă ofrandele. Oamenii se închină în linişte, aprind lumînări. Piosul din mine poposeşte în strană privindu-i. În clipa rugăciunii lor simt că-i iubesc. Atenţia îmi este împrumutată de un trup bolnav – se mişcă leneş, este îmbrăcat sărac şi mîncat de carii (gîndul îmi zboară la SIDA) – care se apropie de o icoană, închinîndu-se, în faţa unei lumînări aprinse. Mi-e imposibil să respir: tînărul întinde ambele mîini spre lumînarea aprinsă, culege cu palmele lumina şi se purifică – mîngîind cu degetele chipul său palid. Urmează capul, braţele, trupul întreg. Simt că nu mai aparţin oamenilor…

*

Dumbrava Sibiului este încununată de oameni. E seara Motoarelor şi a Rock-ului. Însoţit de C. si M. mă strecor prin gardul de sîrmă şi pătrund în hora Woodstock-ului sibian. Astă noapte am dorm într-un cămin de fete prin complicitatea portarului, un tînăr frumos şi simplu, cu un picior resemnat handicapului. Am observat că are multe prietene printre studente şi mă întreb dacă ar fi posibil ca vreuna să-i fie iubită. Aseară am băut un vin fiert în cămara lui – ospăţ iniţiatic. Am făcut un duş şi apoi m-am cununat cu vorba studentelor. Una dintre ele îmi este o veche prietenă, cealaltă…ei, bine! – cred că m-am îndrăgostit şi ştiu că n-o voi revedea niciodată. Mă las totuşi purtat de valul îndrăgosteauolei, dar nu-i spun nimic lui C. La ce bun? Mai bine mă bucur de prezenţa ei platonică (deşi Platon era, se pare, olecuşoară, gay!) încît am vreme şi loc (corespondenţele lingvistice neaoşe pentru Zeit und Raum). Ne plimbăm prin Sibiul vechi. Iubita mea conjuncturală îmi arată o casă de care mă îndrăgostesc la prima zidire şi o admirăm. Cînd mă gîndesc că ar fi atît de simplu să-i mărturisesc. Proprietara prinde din zborul privirii admiraţia noastră şi ne pofteşte sus. Strecurîndu-ne printr-un tunel ajungem în curtea interioară – impresie de mănăstire. Intrăm în casă şi sîntem serviţi (nu am voie să fac reclamă decît sponsorului greu de găsit în campania electorală loco!). O cameră spaţioasă, fracturată de o perdea. Cît de bine mi-ar şade în casa asta, împreună şi mîngîiat. Dar C. nu îndrăzneşte să mă ia de mînă şi să mă conducă la altarul gîndului. Atîţia oameni am pierdut pe drum: întreg Urziceniul şi copilăria mea rebelă, adolescentină. Cînd am trăit primele îndrăgostiri, visele de debut. Mădălina cea brunetă odihnindu-mi pe inimă. Într-o dimineaţă am orchestrat o ambuscadă, am prins-o şi am sărutat-o (pe gură!). Acel sărut a fost întîia şi cea mai profundă dovadă de iubire. Probabil unica sinceră pînă la urmă. Nu cunoscusem încă singurătatea, mă simţeam desăvîrşit cu mine însumi şi totuşi iată că alergasem după un suflet (cu trupul său cu tot!). Ce se întîmpla? De ce părăsisem mănăstirea propriului meu trup şi mă năpustisem (am sărutat-o şi am tăiat-o!) asupra altuia? Sentimentul estetic al fiinţei – asta era: fusesem fermecat de chipul ei păzit de un păr bogat, negru. Purtam în mine un instinct al frumosului, o chemare a perfecţiunii.

Și începînd de atunci am preferat ani bogați de singurătate unui chip imperfect. Nu am făcut niciodată compromisuri erotice – nu m-am însoțit de trupuri al căror chip nu m-au fermecat.

Este posibil ca C. să-mi aducă aminte de dragostea dintîi. Aş vrea să-i cunosc dorurile, parfumurile, duminicile. Există o duminică a trupului pe care puțini oameni o bănuiesc: trupul ca sărbătoare, imaterial şi serafic. Clipa în care pe lîngă tine nu mai curge un şuvoi heraclitean de sînge, fiind însoțit numai de pulsul lui Dumnezeu. Să-l privești pe celălalt ca pe o biserică în care intri smerit, păcătos, cu gînd de curățire. Adesea trupurile celorlalți ne murdăresc, trezesc în noi aducerile aminte ale haosului, impurului, putrezirii. Dezgustul unui trup pe care-l posezi indiferent şi inutil, întrezărind în el cenușa de mai tîrziu, refuzul oricărei împliniri…

N-am mai întîlnit-o niciodată pe C. Amintirea ultimă pe care o am este una indirectă: am aflat de la M. că ar lucra într-un internet, în tura de noapte, spre a se întreține în Fuckultate.

*

Trei dimineața şi, după doi ani de zile, din nou Sibian. E vară şi fostele mele prietene au plecat deja acasă. Să fiu a doua oară în Sibiu nu mai este la fel de fermecător. Sentimentele prezentului sînt tulburate de aducerile aminte.Un aparat foto îmi autentifică prezența. Curg în noapte o dată cu Cibinul. De data asta se face simțită singurătatea. Acum doi ani am întîlnit-o în Cluj, în Grădina botanică; eram obosit, presimțeam intrarea în grevă a genunchilor. Singurătatea cade peste mine o dată cu amurgul trupului; atîta timp cît oboseala nu mă îngenunchează, iar oasele răspund comenzilor, nu intru în panica neîmpărtășirii. Teama de singurătate echivalează cu frica de-a fi abandonat de propriul meu trup. Atîta timp cît sănătatea fizică şi mentală îmi sînt aliate, sînt un om fericit. Fericiți cei dăruiți hoinărelii şi rătăcirii prin lume. Uneori, bineînțeles, îmi doresc țărîna Celeilalte pe care să-mi aştern trupul. Îmi face bine febra trupului ei, îmi încălzeşte glacialitatea fizică. Cînd trupul nu împărtăşeşte taina celuilalt ne prăpădim în revola gîndurilor. Căderea în trup ne scuteşte de responsabilitatea gîndului. De cîte ori zac în trupul Ei mă deresponsabilizez, planez într-o promiscuitate a ideilor; uit că sînt singur, că aş putea rămîne fără destin…

Colindînd Sibiul noaptea mi-l aduc aminte din nou pe bunul meu Cioran care stătea de vorbă în întunericul străzii cu prostituatele din Hermanstadt. Dar nu zăresc niciuna. O singură dată în viaţa mea am privit o prostituată în ochi. Treceam pe lîngă un cimitir din Focşani şi m-am pomenit trup în trup cu o tentativă umană, machiată strident şi pustiu mirositoare. Am trăit o senzaţie de înmormîntare, de mină părăsită, de şantier dezafectat. A privit prin mine, sfredelindu-mi carnea de oroarea atingerii. Nu aştept prea multe de la un alt trup. O clipă de bunăvoinţă, onestitatea sentimentului, autenticitatea trăirii. Iubirea este o suspendare a pasului între două trepte, o cădere în gol a liftului, o groapă de gunoi a sentimentelor, în care cei flămînzi de suflet dezgroapă rămăşiţele trupului.

Vineri 29 iulie. Festivalul de la Sighişoara m-a epuizat. Îngrozitor de mulţi oameni, mult prea mulţi pentru trupul şi sufletul meu. Ca să pot rezista prezenţei lor am început să-mi aduc aminte de zilele rarefiate de lume de la Sihăstria. Ghemuindu-mi privirile, evadînd cu gîndul din chinga subsuorilor care mă tîrau prin cetate, am putut să mă oxigenez, respirînd în aducere aminte aerul tare şi sfînt al Sihăstriei.

Părăsisem oraşul cu cei mai buni prieteni spre a mă nemijloci cu Dumnezeu. Personalul ne-a purtat pînă la Tîrgu Neamţ. Pe urmele unui autobuz, am mers şase kilometri pe jos. Ne cufundam cu fiecare pas în tăcere, în cer. Ne-am prins cu sufletul de un rîu care curgea spre Sihăstria. Ploaia ne-a botezat cu dorul lui Dumnezeu. Întru început ne-am adăpostit în braţele unor brazi. Cînd ploaia s-a mai îmbunat am pornit în întîmpinarea purificării: stropii ne-au curăţat hainele şi chipul, ne-au binecuvîntat creştetul. Cu tălpile goale am păşit printre lacrimile asfaltului. Am îngînat rîul, care ne-a răspuns tandru cîntîndu-şi apele întru mirarea noastră.

Şi s-a săvîrşit nerăbdarea: Sihăstria se înalţă semeaţă, dar smerită, din albia munţilor. Munţii poartă ecoul slujbei spre cer. Catedrala impunătoare stăvileşte curgerea timpului. Pe drum număram orele, fiecare popas era o horă de clipe; nerăbdarea s-a topit ca o lumînare aprinsă; a rămas doar lumina lui Dumnezeu.

La Sihăstria realizez cenuşa vieţii cotidiene, stupiditatea orgoliului şi lanţurile invidiei.

O împletire fericită de liniște și forfotă. Timpul mănăstirii și tăcerea smerită a călugărilor mă împacă cu mine însumi, curgerea pelerinilor mă înfrigurează, amintindu-mi de pofta nesătulă a timpului de a ne trece.

Sînt fericit să port în mine sacrul. Eliberîndu-mă de pămîntul din mine, visînd la tăriile cerului, aflînd șoapta lui Dumnezeu, devin un om liber. Descopăr mai ales că libertatea e în mine, nu trebuie decît să mă aplec asupra ei și să o culeg. De aceea inconsistența mea socială, refuzul sistematic al mulțimii.

Am coborît din chilia improvizată, la Sfîntul Maslu. Urlete, vociferări, scurt-circuitări ale trupului care e smuls de pe scaun și asvîrlit în mijlocul bisericii – nu am văzut nicicînd în fața ochilor un om posedat de duhul rău pănă astăzi.. Sînt înlemnit. Pînă acum răul era un concept metafizic, diavolul o abstracțiune. Acum, deși refuz să cred, îl văd încarnat în trupul unei măicuțe tinere. După slujbă mă retrag în mine și mă plimb prin curte. O privesc reținut, de departe: o măicuță tînără, înaltă, fermecătoare. Refuz să caut explicații, iau totul ca atare. „Totul e o taină" – îmi aduc aminte. Sfinții Părinți ne spun că unii dintre noi plătesc pentru propriile păcate; chiar pentru păcatele moșilor noștri plătim aici pe pămînt. Iar la judecată ne va fi mai ușor…

A doua seară aud manifestările unui copil posedat. Simt că e prea mult pentru mine. Aștept cu nerăbdare să plecăm și-mi aduc aminte că nu te poți apropia de sacru fără să mori, fără să te cutremuri....

După o noapte de concerte în Sighișoara Sibiul îmi apare răpus de oboseală – oboseala din mine.

27 iunie. Anul acesta am adăugat traseului anterior Timișoara. Planurile de-a înnopta în vreun cămin studențesc s-au ruinat. Părăsesc complexul, nu înainte de-a asculta puțin rock.

…În vreme ce mă gîndeam cum să găsesc o poziție confortabilă pentru a fotografia Mitropolia am fost luat la întrebări de gardieni. Și pentru că tot nu am unde să dorm hotărăsc să petrec o noapte cu ei, patrulînd. Mă dezamăgesc curînd cu mult cunoscutele prejudecăți tradiționale – „la noi, la români, totul se vinde, nu poți realiza nimic prin forțele proprii":…Expresii fumate ale frustrării, mediocrității. Am crezut că voi avea parte de o noapte interesantă. Nu aud decît discuții pornostroichiste și debusolante. Halal ordine (a gîndirii)!

Luni 1 august (cu doi ani înainte). Clujul îmi pare foarte aglomerat. M-am refugiat în Grădina Botanică şi descopăr liniştea de care am nevoie. Îmi aduc aminte de cea din Iaşi şi de zilele în care învăţam acolo pentru examene. Gîndul naturii mă calmează, îmi promite că nu e în zadar zbaterea cotidiană, aselenizarea semenilor. Natura e aşternutul lui Dumnezeu, visul lui intim.

Spre seară îmi stăpînesc mersul în Piaţa Libertăţii cu şantierul care crede că ne poate reaminti că avem sînge romanic. Într-o epocă în care oamenii caută să-şi deschidă curiozitatea asupra altora, în care credem că vrem să fim europeni, noi ne cocoţăm pe frontispiciul unui trecut învechit şi demodat. Încremeniţi într-un veac milenar

Seara înţesează băncile cu oameni. Adolescenţi plini de role, tineri cu rucsacuri în spinare. Nu am talent pentru grup – nu mă aventurez să-i iau de gulerul vorbei. Mimez proximitatea: port aerul celui care vine acasă, care mai are doar o clipă de călătorit. Nu mă simt departe de casă. Sînt obişnuit şi îndrăgostit de casele medievale, de ziduri vechi şi solide, de apusuri înrămate în cărămizi cenuşii, încît îmi pare că aş fi ajuns acasă şi-mi fixez ca scop pentru viaţă emigrarea în Transilvania. Ştiu că oamenii sînt la fel peste tot, dar îmi place vorba şi casele lor domoale.

Cu siguranţă speram mai mult din partea Clujului, dar noaptea a căzut şi mă îndrept spre gară. Uşor, mi se strecoară în suflet dorul de spaţiu personal, nevoia de loc de joacă şi de odihnă a sentimentelor. Nu tînjesc după casa mea ca spaţiu geografic, ci ca unul spiritual, loc în care îţi lepezi mantia de ţărînă a vieţii sociale şi te strecori smerit în intimitate. Cînd se întîmplă să aduc în camera mea un trup diferit de al meu resimt sfiala primului sutien desfăcut, privirea căzută pe parchet; sînt puţine persoane care merită să mă cunoască în splendoarea spiritului.

Marţi 2 august. Beclean pe Someş. Oraş. Trei dimineaţa, destul de rece, sala de aşteptare pute. A om. O familie extinsă umple încăperea de viaţă. De bună seamă sînt cei mai urîţi oameni pe care i-am întîlnit în viaţă – Au şi un prunc – urît cu draci. Din cînd în cînd soţii îşi dezmorţesc oasele – ea luîndu-l de braţ şi tîrîndu-l prin gară, îndrumîndu-l, deschizîndu-i paşii. Bărbatul îmi pare problematic, oricum privirea lui îmi spune că nu este de printre noi.

Spre dimineaţă pornesc prin burg. Trist. Mă întorc rapid în gară.

Cu doi ani în urmă cam pe timpul acesta eram la Vatra Dornei, după 12 zile de Ardeal. În zori toate oraşele prin care trec sînt la fel de calme, ai sentimentul că stai la un ceas de taină cu Sfînta Duminică. De aceea caut să le găsesc bisericile. În Vatra Dornei somnul m-a aflat pe munte. Am aţipit o veşnicie întreagă, apoi m-am plimbat printr-un parc plin cu veverițe. Intrînd în vorbă cu un bătrînel aveam să am parte de inedit: după ce mi-a povestit despre nepoţi, a încercat să mă mîngîie pe picior cu gîndul de a-mi afla sexul. Eram atît de uimit de ceea ce se petrecea încît nu i-am spus nimic. (Dar nici nu i-am dat satisfacţie, doar am plecat.)

Miercuri, 3 august. Piatra Neamţ mă întîmpină cu răceală. Un pulover în plus nu strică. Revăd unul dintre colegii de facultate care m-au stipendiat moral. După un an de zile îi mulţumesc pentru gestul rar. Mă priveşte surprins şi sper încîntat. Se întîmplă destul de rar să mulţumesc cuiva pentru sprijinul acordat destinului meu. Regăsesc şi o fostă colegă de facultate în a cărei cameră aveam asigurate deseori cina şi prînzul. Atît de uimit de bunătatea ei încît nici nu bănuiam că ar avea un trup. Pe vremea aceea femeile erau generoase cu sufletul meu, neîndrăznind a le verifica trupul. Dimpotrivă dragostele fizice se îndreptau asupra celor care nu mă interesau sufleteşte.

Îmi aduc aminte, eram în primul şi imposibilul an de facultate, cînd am cunoscut-o pe cea care m-a rugat să o numesc Nichita. Era cucerită, asemenea mie, de Nichita Stănescu şi cred că ne-am îndrăgostit într-o după-amiază de bacalaureat. A fost clipa mea de seducţie intelectuală: mi-a povestit timp de patru ore o viaţă de om, timp în care eu mai îndrăzneam un da încurajator (a doua zi avea probă la limba franceză.) Eram uimit că în toţi acei ani nu ne aflasem. Fără a şti vreodată, am iubit-o în acele ore de poveste aşa cum ne iubeşte Cerul într-o după-amiază cu ploaie aşezată. Am căutat-o ani în şir, am fost în munţi să o găsesc. Ştiu astăzi că am ratat fericirea. Peste ani, într-o zi de doi ianuarie, întorcîndu-mă de la munte, am regăsit-o. Un farmec aprig m-a cuprins. Fusese singură de revelion, acum se odihnea citindu-l pe Cioran. Mi s-a părut inutilă orice mărturisire.

Ştiu astăzi că fericirea ţine de curaj. Dacă numai aş fi insistat mai mult la timpul potrivit, viaţa mea ar fi avut un alt curs. Am aflat că oamenii care reuşesc în viaţă sînt cei care au răbdare şi cei care au curaj. Şi am hotărît că mărturisirea este vitală. Nu putem avea pretenţie de la oameni dacă nu ne mărturisim mai întîi pe noi înşine. Desigur rămîn întotdeauna gînduri şi

trăiri esenţiale pe care trebuie să le cunoaştem doar noi. Însă tot ce trebuie împărtăşit este vital să fie spus.

*

Aventura Ardealului rămîne o piatră de hotar pentru viaţa mea împlinită. Am hotărît că e vremea să mă cresc şi, neaflînd nici un război *patrihotic*, am cunoscut peisaje şi oameni pe care îi aşteptam de mult, dintotdeauna. Revenind acasă am început să iau viaţa mai uşor, din mers. De mult visam la o existenţă ferită de patimi. Şi, deşi la terminarea facultăţii aveam credinţa că mă vor aştepta ani de promiscuitate (pe care de-altfel mi-i doream, de dragul unei colege nonconformiste şi ideale) am întîlnit ani de calm şi curgere. Ştiam că ei sînt un intermezzo, o aventură a tăcerii, în faţa unei vieţi nestăpînite, flămînde.

Un Dieu comme un autre

Dacă ar trebui să-mi aleg un zeu pentru izbăvire, l-aş culege pe cel ingrat, ostracizat de etnicii pantocratori: un zeu transsexual, multicultural, retrograd, dulce şi sensibil. Adăpostit în hruba sufletului meu, potolit cu hrana cerşită la Cenaclul de Vineri spre Joi, unde mă cunun cu Ultimii Mercenari Ai Gîndirii incendiind cu privirea pînzele pe care sînt proiectate sensibilităţile noastre native, într-un film mut în care pantomima creaţiei literare substituie pulsul vieţii, l-aş întrupa în singurul meu costum medieval pe care-l păstrez pentru înmormîntarea rudelor şi a mea însumi, sîntem atît de parcimonioşi încît la moartea repetată a sămînţei noastre ne cedăm reciproc Unicul Costum Patriotic al Familiei, împerecheat cu peruca oportunistă, după ce preotul face vînt sicriului în eternitate, noi, moştenitorii costumului plonjăm în veşnicie şi, printre bulgării de pămînt protector al intimităţii chtoniene, facem bucăţi coşciugul cu mişcări spontane, ne-am antrenat asiduu în copilărie, despuiem răposatul salvînd costumul de mire al veşniciei, pe care-l păstrez pentru propria-mi îmbălsămare.

Vreau să mă îngroape sub podeaua iubitei noastre comune, închiriată de tată în absenţa fiilor lui să ne treacă rîul bărbăţiei, nu în luntrea lui Charon ci în luntrea scobită în trupul ei second hand, graţie căruia am fost şi eu o vreme un june prim în Oraşul Interzis al Slavei Trupului.

De mi-ar ceda patronii văzduhului un zeu înţelept, aş visa la o întîlnire aparent întîmplătoare, la un coup de foudre, să mă ia de aripă şi să mă izbească de trupul fericirii. Să-mi fiarbă iluzia cavalerului spărgător de inimi, răpitorului de înţelepciune veşnică, mortuară, să-mi tulbure macismul sufocat de timiditatea trupului meu migrator. Iar eu să-l iau de barbă şi să-i arăt oamenii costumaţi în speranţe şi neîntîlniri, lumea reală, nu cea edulcorată în Pînzele Sfinte.

Plimbîndu-mi zeul în amurg, la umbra anonimatului ceresc, voi închiria o maternitate, să-i arăt izvorul vieţii, care nu-i atît de pur pe cît îşi închipuie Ei, nu-ţi poţi adăpa de fiecare dată fericirea progeniturilor; curge mult sînge, uneori sufletul se îneacă în hemoragia refuzului de-a se naşte. Strămoşii se bucură atunci pentru cei ce se ofilesc în faşă, care vor ajunge pe Tărîmul Sfînt feriţi de pîngărirea sufletului de către şuvoiul seminal al vieţii omeneşti.

După o bere voi tatua pe aripile zeului personal reflexiile cenuşii ale vieţii: copilăria promiscuă, adolescenţa fulgurată de revolta trupului, îndoliată de primul sînge al exilului spre cîmpul minat de responsabilităţi al vieţii, maturitatea ţintuită de migrenele spirituale şi de exilul trupesc al nevestei, fulgerată de pantomima Copilului Guevarist, decis să-şi cucerească libertatea faţă de ţarcul părintesc, egalitatea cu adolescenţii purulenţi ai vieţii, fraternitatea cu seducţia mugurilor morţii; la capătul răbdării – bătrîneţea, rezervaţie de zimbri, vînaţi de înţelepciunea rară şi inutilă.

Îi voi povesti zeului adormit dragostea mea pentru Bătrînul Anonim care m-a smuls de pe aleea cu sens unic a sinuciderii. Nu ne-am risipit nicicînd vreun gînd asupra noastră. El mă hrănea, eu îi sculptam ochii rătăciţi în amurgul timpului decupat din Veşnicie. Ochii îşi adormiseră seninătatea albastră cu care, în tinereţe, fulgerau coapsele feminine ale vieţii. Acum naufragiaseră pe buza somnului veşnic.

Nu credeam că bătrînii au curajul să doarmă atît de mult în preajma morţii. Cînd eram tînăr mă rugam să aţipesc săptămîni întregi, mă consolam cu gîndul că Paradisul ar fi o boabă de somn veşnic; cel mai

fericit eram în somn, visele îmi erau pure ca apa de munte; veştejindu-mi-se tinereţile am părăsit sînul matern al casei părinteşti, m-am rătăcit prin lume, întîrziind printre străini, trăgînd timpul de limbă să mă poarte pe tărîmuri străine la vorbă şi la port, pentru că aflasem că nu se poate muri decît în patul natal, în limba maternă.

Bătrînul Anonim mă invita uneori să postim împreună. În vreme ce-mi claustram pîntecele în libidoul prînzului sărăcăcios, îi spionam buzele frînte de amurgul săruturilor, barba ca o salcie plîngătoare oblojindu-i chipul, părul bogat îngropîndu-i ceafa.

În anii despărţirii noastre, îi simţeam răsuflarea vieţii în paşii mei părăsiţi de înţelepciune, în buzele mele desfrunzite în săruturi onirice, în glasul meu ca un ecou frînt.

Am revenit în sufletul lui, la braţ cu zeul meu, pentru că renunţasem din nou la ţigări şi marijuana, iar femeile îmi reproşau bunul simţ al cărnii. L-am aflat mai tăcut decît cîmpul pe care paşii copilăriei mele îl scăldau atunci cînd rătăceam în amurgul satului respirînd veşnicia.

Ochii Bătrînului Anonim priveau trupul levitînd geometric în linii frînte. Slăbise în tăcere, pîntecele se retrăsese ca o mare la reflux, lăsînd în urmă ţărmul – sexul pustiu, meditativ.Revăzîndu-l m-am întrebat cum poate trăi moartea propriului sex, de ce nu abdică în faţa înnourării fizice. Cînd îl auzeam vorbind cu patimă despre pădurea şi pămînturile proprietate personală, îmi venea să-mi vărs hohotele de rîs pe care mi le implîntasem în stomac de-a lungul vieţii mele de gînditor-cerşetor, pentru că nu îndrăznisem să-mi deconspir zîmbetul de Giocondă în faţa plutonului de execuţie care-mi ţintea erudiţia, finalizîndu-mi fişa de cugetător-amator la *Amăgirile Literare ale Generaţiei de Sacrificiu*: o dată pe an mă programam la Vorbitor, unde îmi rezumam talentul celor patru anotimpuri în patru tablouri în proză, sub pseudonimul „*Întomnări*", deşi eu nu eram un întomnat decît în interludiul resemnării că va veni o vreme cînd voi plăti pentru berbecia gîndurilor mele, la Judecată voi fi întrebat cîţi fii am plantat în trupul iubitei, iar eu voi chema ca probă pruncii mei în proză şi sper că voi fi iertat că nu am urmat îndemnul de a mă mîntui prin naşterea puilor mei.

Prietenii literaţi mă flatau: *aşa te dorim, bătrîne, îngălbenit de talent!* – în timp ce costumele lor tremurau la gîndul trupului logodnicei mele, tribut

pentru premiile şi recenziile din catastif şi pentru lumînările donate pentru luna noastră de miere fără descărcări electrice şi cu capul în nori.

Pe la mijlocul amintirilor, Bătrînul Anonim se aprindea, fericirea pîrjolindu-i proprietăţile sterpe în absenţa unui moştenitor, căci eu nu aveam de gînd să-mi zbor de sub picioare Moştenirea Eternităţii pentru cîteva tranzacţii de iubire contra hrană în plus. Şi la o adică, pentru ce mama dracului să cultivi o pădure, să o întreţii ca pe o amantă cu rădăcinile bine înfipte în realitate, să invoci ploaia şi să spionezi tăietorii de lemne care-şi încălzesc familia la foc mic, dacă sîngele ei verde nu-ţi scaldă venele cînd îmbătrîneşti, împrospătîndu-le?

Iar pămîntul vulgar, strămoşesc, la ce bun să-l însămînţezi, de vreme ce nu poţi să-l strîngi la piept, îngropîndu-ţi trupul în şuvoiul negru al ţărînei, cu ochii încleştaţi de cerul care se scurge prin trupul tău în pămîntul înnobilat de morţii ale căror gînduri le purtăm pe buzele noastre cele de toate zilele?

În mijlocul monologului prieteniei noastre, Bătrînul Anonim s-a prins de privirea mea, şoptind: *eu am să mor mîine. Nu mai poţi continua să sensibilizezi viaţa. Acceptă-i provocarea şi trăieşte-i încolţirea.*

Mi se dovedea încă o dată că destinul reprezintă oamenii care ne plouă în cale şi a căror prezenţă ne schimbă fizionomia sufletului şi că naşterea mea nu fusese întîmplătoare, fiind destinat preoţiei tămăduitoare.

Mi-am sărutat Bătrînul pe gură; voiam să păstrez dulceaţa sufletului pe buze pentru restul vieţii.

Pe drumul de maturizare am început să povestesc aventura noastră pe cărările vieţii. Nu bănuiam că zeul cunoaşte istoria prieteniei mele cu Bătrînul Anonim.

La o răspîntie de vînt am simţit o bătaie de inimă mai puţin: Zeul mă părăsise.

Am înţeles că prezenţa mea la căpătîiul muribund al bătrînului fusese inutilă, că ne stingem singuri şi neîmpăcaţi. Fusesem gonit cu blîndeţe din faţa morţii, pentru că singurătatea omului în ceasul final al vieţii e tributul plătit pentru lipsa de tact a lui Adam în saltul înrobitor spre Cunoaştere.

Şi-o fi luat oare şi zeul tălpăşiţa cînd s-a lăsat cortina morţii?

Muzeul cerşetorului universal

Prietenii din jurul meu sînt seceraţi de talent. Şi eu care mi-am jurat că nu voi accepta să supravieţuiesc oricum conflictului de personalităţi, iată-mă abonat la Terapie Intensivă pentru cosmetizarea ego-ului şifonat. Am descoperit Umilinţa Publică acum, la sfîrşitul vieţii comerţului cu intimităţi imaginate, cînd experienţa noului Medicament nu mă mai poate salva de boala gîndurilor tipărite. Nepoţii umanităţii diluate din noi mi-au şoptit că voi avea parte de cel mai bun remediu împotriva scrisului: amnezia sensibilităţii.

Nu-mi rămîn decît cîteva zile pentru a mă desconspira, deşi toată viaţa am fost mustrat că nu sînt sincer decît cu propriile maladii sufleteşti. Ca şi cînd judecătorii literari ar fi uitat cît de frumos se minte în scris.

Deşi nu mai am voie să părăsesc starea de bună dispoziţie, doctorii mi-au recomandat odihnă totală în persiflarea de sine, evadez pe calea undelor radioului pe tărîmuri de confruntare armată. Radioul – cel mai eficace mijloc de manipulare: şi acum mă îndoiesc că am ajuns pe Lună; cum să permită zeii asemenea împietate? să le aselenizezi propriul budoar? Niciodată. Totul a fost regizat la Budapesta. Mai mult, în 1980, la Reuniunea Secretă a Conştiinţelor Circumcise, iudeo-creştinii s-au pus de acord ca „Tratatele despre civilizaţie“ să-i pună într-o lumină favorabilă, avînd în vedere flagelul numeric al chinezilor şi musulmanilor: elementul necreştin a fost exclus de la festinul Vieţii de Apoi.

În SUA Huntington pregătise la tavă o ciocnire a civilizaţiilor, iar grupurile de presiune fino-ugrice plantaseră unda seismică pe coapsa Carpaţilor Româneşti, dar cînd fiul natural al guvernului american – Ben – i-a prins cu şliţul serviciilor secrete deschis, Vizionarul şi-a negat paternitatea războiului intercivilizaţional. Dacă tov. Huntington ar fi fost analist sovietic şi le-ar fi servit ruşilor o asemenea tochitură diplomatică, s-ar fi bronzat un an pe „Kursk“, la adîncime.

Chiar dacă, vrînd-nevrînd, întregul Mapamond a mers nu la Canosa, ci la Osama, cea mai gravă problemă a lumii o constituie post-modernismul artei şi al vremii: natura, prototipul femeii, a luat-o razna: plouă în decembrie, ninge în mai. Războiul cu vremea este total şi ciudat. Mă întreb cum aş reacţiona dacă mi s-ar trînti un război peste ochi. Aş fi într-atît de

laş încît să particip la el? Dacă în loc să recompun citate pentru Gazeta Vieţii (citate colecţionate din iubirile celorlalţi, pentru că Infernul constă în naşterile repetate ale Mamelor de Serviciu), aş avea încă o dată lipsa de bun simţ de a mă încredinţa Frontului şi să lupt (de data asta fără scenariu şi fără regizori) pentru confraţii mei omeneşti care m-au osîndit pentru că nu călcam aceleaşi cadavre anonime, astfel ajungînd destinul meu să-mi tipărească romane cu fericiri împrumutate, amputate de glasul viu al cărnii, în timp ce ei strîngeau viaţa între coapse, iar eu îmi striveam curenţii cu bun simţ, în saltul meu spre devenire: îmi studiam minuţios adversarii, viaţa lor socială şi intimă devenind un fişier anodin în banca mea de date, iar cînd le decupam fericirea o făceam întotdeauna cu speranţa că agonia le va fi scurtă, pentru că nu purtam acelaşi surîs pe buze, al meu avînd un gust amar din pricina buzelor mele livide, pentru că eu îndrăznisem să mă exilez în pădurea mea secretă de gînduri, în timp ce oamenii făcuţi, iar nu născuţi, mă povăţuiau să mă denunţ din vis în zori şi să iau drumul fără de întoarcere al slujbei pe care o gonisem tot timpul din viaţa mea, prima zi de muncă fusese ca o naştere prematură, anonimă, toţi mă priveau ostentativ, detestîndu-mă pentru trupul meu, care-şi pierdea amprenta prin ploaia visului, colegii mei profesori şi elevi implorîndu-mă să le destăinui secretul îndumnezeirii.

Elevii lor au început să-mi primejduiască trupul bine îngrijit, hainele intime nepătate de sînge, pe care le păstram pentru mîntuire. Au început să mă drogheze cu trupurile desfundate ale colegelor, au îndrăznit să-mi pervertească limba ce da în pîrg de-atîta bună creştere..

A doua zi, cînd îmi reveneam din ospăţ în camera vreunei studente, mă întrebam dacă merita tînăra generaţie – această Gomoră a vieţii – să pleci la război. Cum m-ar prinde o înrolare în Rebeliunea Identităţilor de Ceară pe care le purtăm în colectivitatea noastră vertebrată, de care ne eliberăm în briza somnului? De-aş pleca la război, mi-aş părăsi colbul de sensibilitate rătăcit în sîngele meu, îngropat în surîsul matern, aş mărşălui resemnat prin faţa martiriului care mi-ar ameninţa anonimatul. Aş evada într-un duel al confesiunilor, să înfrîng îngerii deghizaţi din noi, v-aş dezrobi de teama de a fi oneşti, promiţîndu-vă, dincolo de graniţa trupului, desfrunziri înserate în pîlpîirile bătrîneţii.

Cum să nu admiri pe cei care se descompun în versuri, cînd în umbra lor arde trupul umanităţii? Ar mai dormita ei liniştiţi, îngenunchind

evlavioşi în faţa rimei ca la un zid al plîngerii, dacă ar fi convinşi că în zori s-ar deştepta într-un festin de muniţii?

Poeţii civili şi gradaţi rimează simfonia trupurilor dinamitate în viciul prafului de puşcă. Dar conflagraţia civilă o sanctifică cineva? Pe noi cine ne slăveşte, noi cei care din bun simţ sau din timiditate rămînem la vatră şi luptăm pe frontul viselor noastre, înarmaţi cu singurătăţi, gînduri ruinate şi sensibilităţi proscrise? Pe lîngă mormîntul eroului necunoscut datorită căruia se prea poate, am eu posibilitatea să-i rup o confesiune trupului meu şi să o însîngerez pe hîrtie, şi pentru care nu trebuie să mulţumesc nimănui, nu eu i-am trimis pe tineri în război, personal mă-ndoiesc că a existat cîndva vreun război în lume, cum ar fi îndurat Domnul teroarea pruncilor lui, pe lîngă acest monument închinat nimănui, căci dacă e erou necunoscut nu e un om pe care să-l cunoască cineva, care să aibă şi el o familie, sau măcar o iubită care să-i ducă dorul pînă la prima dezmorţire a sîngelui, mă întreb cu ochii în pămînt în semn de reculegere, eu, scriitorul, eu, poetul, eu care îmi sîngerez sentimentele la prima pală de vînt străin, eu sensibilitate nudă, unde să-mi hoinăresc gîndurile şi sentimentele rănite de astenie, unde să-mi cauterizez rănile deschise ale vieţii?

Să nu mi se spună că eu am ales suferinţa de a scrie, că o merit şi că e a mea. Eu nu am ales nimic, nici naşterea, nici sfîşierea, nici epava sufletească a omenirii, nici insolenţa de a mărturisi. Bătrînii îşi agaţă de noi ultimele mărturisiri, tinerii ne iau martori la prospeţimea vieţii, chiar dacă uneori e rujată ca o cocotă.

Cum să te distribui fără să te-mparţi? Cum să-i minţi frumos şi pe bătrîni şi pe tineri? Primii îţi reproşează transpiraţia scrisului, cei din urmă te iau la vale cum că nu transpiri destul...primii îţi cer demnitatea sacoului scriitoricesc bine strîns pe trup, tinerii vor şi ei o fărîmă de şliţ descheiat; nu te poţi integra în Noul Val fără o repriză de gimnastică *aerotică.*

Bătrînii îţi vor sufletul, tinerii îţi vor trupul. Şi cînd te gîndeşti că viitorul are puţine şanse să fie hetero.

Notă de subsol: noua generaţie i-a zidit pe oamenii de cultură într-un muzeu. Tinerii *e-u-rotici*, jefuiţi de MTV, se dedau uneori la sacrilegii: cărţi, muzică clasică, învăţaţi. Secolul XXI va fi poate al *livro-sexului*.